

PODZIMNÍ REPUBLIKA

PRACHMISTŘI – KNIHA TŘETÍ

BRIAN McCLELLAN

PODZIMNÍ REPUBLIKA

PRACHMISTŘI – KNIHA TŘETÍ

Brian McClellan

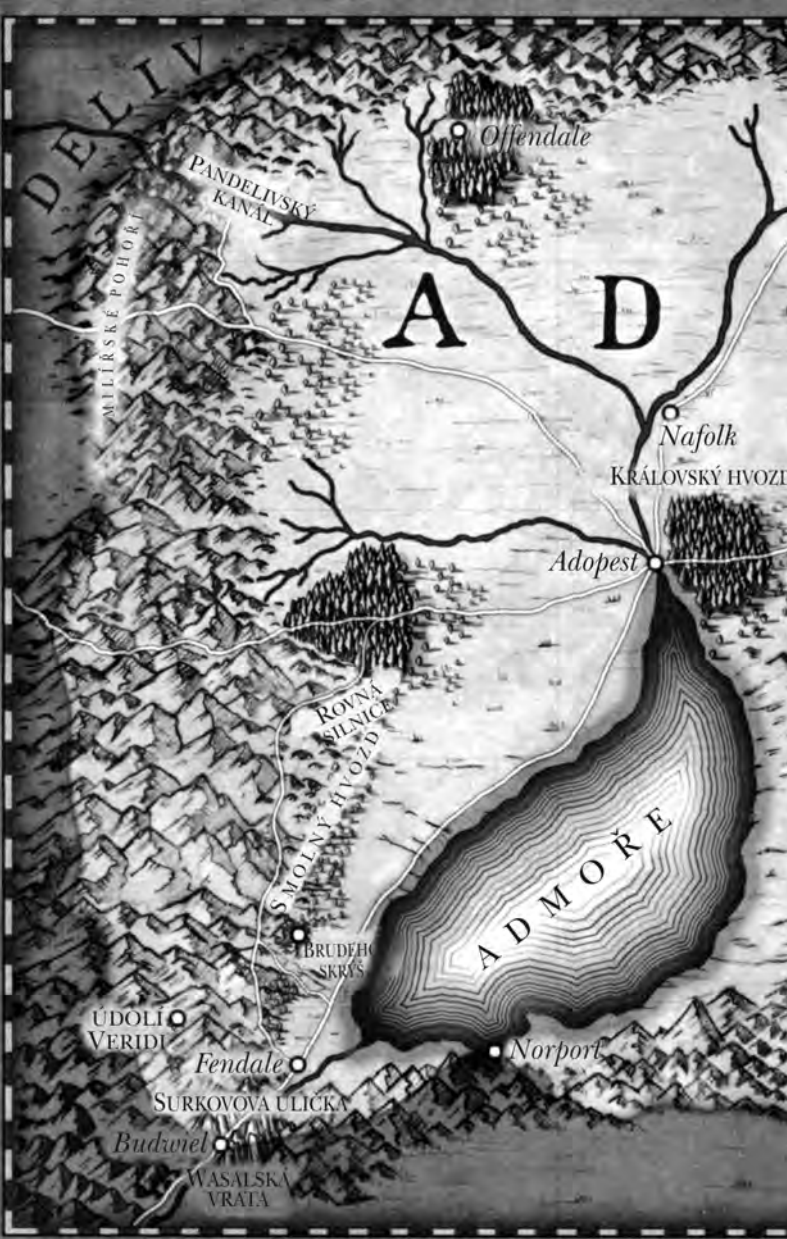
TALPRESS

Copyright © 2015 by Brian McClellan
Translation © 2016 by Dana Krejčová
Cover © Hachette Book Group, Inc.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-629-5 (pdf)

*Mámě,
za to, že mě tlačila správným směrem
a tohle všechno mi umožnila.*

Jilemanská
univerzita

R O

I N O V I

KRESIMSKÁ KURGA

JIŽNÍ ŠTÍT

K E Z

měřítka v milích

0 50 100

ADOPEST

MAPA MĚSTA

A OKOLÍ

1. Kirkamshire	8. Pekařov
Adopeská univerzita	9. Smečky
2. Adomova hradba	10. Volební náměstí
3. Samalská čtvrť	11. Veřejný archiv
4. Samalský trh	12. Centestershire
5. Laughlinovo náměstí	13. Černá ulice
6. Hotel Kinnen	14. Hruschská třída
7. Kresimská katedrála	15. Nebeský palác
16. Odborové ústředí	

měřítko v mílech

0 1 2

KAPITOLA

1

Polní maršál Tamás stál v troskách kresimské katedrály uprostřed Adopestu.

Kdysi velkolepá budova se zlatými věžemi, majestátně se zvedající nad okolní budovy, se proměnila v hromadu sutin, jimiž se probírala malá armáda kameníků, pátrajících po použitelném mramoru a vápenci. Ptáci, kteří kdysi hnízdili na jejích věžích, nyní bezcílně kroužili nad Tamásem, zatímco ve světle vycházejícího slunce obhlížel trosky.

Zkázu zapříčinila živelná kouzla privilegované. Žulové kle náky byly rozsekané s téměř nenucenou lhostejností a celé části katedrály roztavil oheň žhavější než jakákoliv výheň, takže se odpařily. Z toho pohledu se Tamásovi obracel žaludek.

„Z dálky to vypadá hůř,“ poznamenal Olem. Stál vedle Tamáse s rukou položenou na pažbě pistole schované pod svrchníkem a pohledem pátral v ulicích po brudanských patrolách. Při řeči měl v ústech cigaretu. „Tohle musel být ten sloup kouře, co viděli naši zvědové. Zbytek města vypadá nedotčenej.“

Tamás se na svého osobního strážce zamračil. „Ta katedrála byla tři sta let stará. Postavit ji trvalo šedesát let. Odmítám uvěřit, že ti zatracení Brudaňané vpadli do Adopestu *jen* proto, aby zničili katedrálu.“

„Měli možnost srovnat se zemí celý město. Neudělali to. To je podle mě štěstí, pane.“

Olem měl pochopitelně pravdu. Dva týdny uháněli, jako by jim za patami hořelo, nebezpečně daleko před sedmou a devátou brigádou a novými delivskými spojenci, aby zjistili, jaký osud potkalo jejich město. Tamásovi se ulevilo, když viděl, že Adopest dosud stojí.

Jenomže se ocitl v rukou brudanské armády, a Tamás se musel do vlastního města vplížit. Hněv, jaký přitom cítil, se nedal popsat slovy.

Vztek potlačil, snažil se ovládnout. Na předměstí dorazili před několika hodinami, přikradli se pod příkrovem temnoty. Tamás potřeboval všechno zorganizovat, najít spojence, vypátrat nepřátele a zjistit, jak vlastně mohlo celé město padnout do brudanských rukou beze známek boje. Do jámy, Brudanie přece byla osm set mil daleko!

Zradil ho snad další člen jeho rady?

„Pane,“ ozvala se Vlora a Tamás přenesl pozornost na jih. Vlora stála nad zbytky opěrného pilíře, pozorovala Ad a starou čtvrť za řekou. Stejně jako Tamás a Olem, i ona měla přes adranskou uniformu přehozený svrchník a tmavé vlasy schované pod třírohým kloboukem. „Brudanská hlídka. Je s nimi privilegovaný.“

Tamás se zadíval na sutiny a zvážil rozložení ulic na jih od nich, jak plánoval brudanskou hlídku přepadnout. Přinutil se přestat uvažovat tímto směrem. Nemohl riskovat otevřený střet. Ne pokud s sebou nebude mít víc mužů. Přivedl si pouze Vloru a Olema, a i když přes jednu brudanskou

patrolu by se nejspíš prosekali, případná střelba by přivolala další.

„Potřebujeme vojáky,“ prohlásil Tamás.

Olem si odklepl popel o zbytek oltáře. „Můžu se pokusit najít seržanta Oldricha. Má s sebou patnáct mejch Střelců.“

„To by byl dobrý začátek,“ připustil Tamás.

„Myslím, že bychom se měli spojit s Ricardem,“ radila Vlo-
ra. „Zjistit, co se vlastně s městem stalo. Bude mít víc mužů,
které budeme moct použít.“

Tamás radu uznal a kývl hlavou. „Všechno hezky popořadě.
Do jámy. Měl jsem si s sebou přivést celou prachovou kabalou.
Chci mít víc mužů, než půjdeme za Ricardem.“ *Nevím, jestli
se neobrátil proti nám.* Tamás zanechal Tanielovo bezvládné
tělo v Ricardově péči. Pokud někdo jeho chlapci ublížil,
Tamás ho...

Spolkl žluč a pokusil se utišit splašené srdce.

„Sabonovi nováčci?“ zeptal se Olem.

Než Sabon zemřel, měl za úkol zřídít na severu města školu
pro prachmistry. Podle prvních zpráv měl přes dvacet žáků
s jistým nadáním a už je učil, jak střílet, bojovat a ovládat své
síly.

Měli za sebou jen pár měsíců výcviku. Bude to holt muset
stačit.

„Nováčci,“ souhlasil Tamás. „Přinejmenším můžeme vy-
zvednout Telavere, než půjdeme za Ricardem.“

V chladném ránu přešli Ad. Ulice se pomalu začínaly plnit
lidmi a Tamás si všiml, že brudanské hlídky, ač početné a o vel-
ké síle, občany nijak neobtěžují. Nikdo nekladl otázky jemu
ani jeho druhům, když vstupovali do města starou západní
bránou a zase město opouštěli, míříce na severní předměstí.

Brudanské lodě kotvily v přístavu na řece a jejich stěžně
byly vidět v zálivu na jihu. Tamás si suše pomyslel, že ten kanál

přes hory, který stavěly Ricardovy odbory, musel fungovat, protože jinak by se námořní plavidla takové velikosti do Admoře nikdy nedostala.

Tamás už přestal počítat zničené kostely a kláštery. V každém městském bloku zřejmě byla hromada suti, kde kdysi stával kostel. Jenom ho zajímalo, co se asi stalo s kněžími a kněžkami, kteří v nich přebývali, a proč se brudanští privilegovaní zaměřili právě na ně.

Na to se bude muset zeptat Ricarda.

Za hodinu dorazili ke škole stojící na břehu Ad. Byla to stará cihlová budova, zrušená továrna na oblečení s polem na jedné straně, které bylo proměněno ve střelnici. Když sešli z cesty, chytila Vlora Tamáse za ruku. Vycítil v jejím doteku paniku.

Stáhl se mu hrudník.

Okna v ložnici nad školou byla zavřená a vstupní dveře visely nakřivo. Dřevěná destička se stříbrným soudkem na prach – znamením prachmistrů – visící původně nade dveřmi, byla stržená a rozbitá ležela v blátě. Pozemek kolem školy a střelnice byl opuštěný a zarostlý trávou.

„Vloro,“ řekl Tamás, „vezměte si jižní břeh. Oleme, vy jděte na sever.“

Oba jen pozdravili a bez dalších otázek odešli. Vlora si sňala klobouk a plížila se vysokou trávou, zatímco Olem pokračoval po cestě za školu a bezstarostně se loudal, než zabočil na střelnici, aby ke škole došel shora.

Tamás počkal, než dorazí na pozice, a pak opatrně zamířil ke škole. Otevřel třetí oko a nahlédl do jina, pátraje po stopách kouzel, ale nic takového v budově nenašel. Pokud někdo cíhal uvnitř, nebyl to privilegovaný ani obdařený.

Ovšem nevyčítal ani žádného prachmistra. Proč je škola prázdná? Na starost ji dostala Telavere. Byla prachmistra jen s malou čistou silou, zato měla vynikající techniku – dokonalá

volba pro výuku rekrutů. Mohla je někde schovat, když dorazili Brudaňané? Zaútočili na ně snad?

Tamás před školou vytáhl pistole a zastavil se, ale jen na tak dlouho, aby si nasypal na jazyk prach. Jeho těla se zmocnil prachový trans, zbystřil se mu zrak, sluch i čich a bolest v boku zeslábla za clonou síly.

V uších mu zněl tichý zvuk, téměř přehlušený hučením řeky, pomalu proudící opodál. Nedokázal ten zvuk zařadit, ale poznal pach, který ho udeřil do nosu. Byl cítit železem a rozkladem. Krev.

Zkontroloval přední okna. Ranní slunce mu neumožnilo proniknout temnotou uvnitř. Tichý zvuk teď zněl jeho prachovým transem posílenému sluchu jako řev a pach smrti ho naplňoval hrůzou.

Vykopl přední dveře z pantů a vrazil dovnitř s pistolí v ruce. Za dveřmi ztuhl. Vstupní hala byla prázdná a ticho se táhlo celou budovou – až na tiché bzučení, v němž konečně poznal tisíce much. Bzučely, rojily se ve vzduchu a tančily na okenních tabulkách.

Zastrčil pistole za pás, aby si mohl přes ústa a nos převázat šátek. Navzdory mouchám a puchu nebyla ve vchodu žádná těla a jedinou známkou násilí byla rezavá šmouha na podlaze a cákance na stěnách. Došlo tu k zabíjení, těla pak někdo odtáhl.

Sledoval krvavou stopu hlouběji do staré tovární budovy. Jednu pistoli držel připravenou.

Přízemí – ohromná místnost, kde kdysi bezpochyby stávaly desítky stolů, u nichž pracovaly stovky šiček – bylo nyní prázdné, jen u jedné stěny stál tucet stolů. Much tu bylo méně, kromě těch, co se držely u půl tuctu skvrn a rezavých kaluží, kde umírali lidé.

Šmouhy pokračovaly dál, ven ze zadních dveří.

Tamás cosi zaslechl a prudce se otočil, s pistolí připravenou,

ale byla to jenom Vloro, scházející dolů z ložnice. Všiml si, že na schodech je taky hodně krve.

„Co jste našla?“ zeptal se jí Tamás. Jeho hlas se velkou místností strašidelně rozléhal.

„Mouchy.“ Plivla na podlahu. „Mouchy, a polovina zadní zdi školy je pryč. Spousta šmouh od sazí. Někdo tam nahoře odpálil nejmíň dva rohy prachu.“ Tiše zaklela, což byla jediná prasklinka v jejím jinak zcela profesionálním chování.

„Co se tady stalo?“ zeptal se Tamás.

„Netuším, pane.“

„Žádná těla?“

„Ne.“

Tamás rozčileně zaskřípal zuby. Spousta krve – to přilákalo mouchy. V budově docela nedávno zahynuly desítky lidí.

„Těla vytáhli ven zadem,“ hlásil Olem, jehož hlas se prázdnou místností hlasitě rozléhal, když vstoupil malými dvířky v protějším rohu.

Tamás s Vlorou se k němu připojili a Olem ukázal na podlahu, kde se rezavé šmouhy překrývaly a všechny mířily do vysoké trávy mezi školou a řekou. „Ať to udělal kdokoliv,“ pokračoval Olem, „uklidil po sobě. Nechtěli, aby těla vypověděla, co se stalo.“

„Ono to mluví samo za sebe,“ štěkl Tamás a vrátil se dovnitř. Prošel dopředu a cestou rozháněl mouchy. „Přišli předními dveřmi.“ Ukázal na krvavé cákance a díry po kulkách ve zdi. „Přemohli toho, kdo stál na stráž, a pak zabrali přízemí. Naši mágové se jim postavili nahoře a použili prach, který měli k dispozici...“

Hlas se mu zlomil. Ti lidé byli jeho svěřenci. Byli to jeho nejnovější mágové. Někteří byli sedláci, dva byli pekaři. Jeden z nich byl knihovník. Nebyli vycvičení k boji. Pobili je jako ovce.

Mohl se jenom modlit, že s sebou dokázali vzít i několik nepřátel.

„Smrt je krvavý malíř a tohle je její plátno,“ poznamenal Olem tiše. Zapálil si cigaretu, zhluboka vdechl a vyfoukl kouř proti zdi, čímž vyplašil mouchy.

„Pane,“ ozvala se Vlora. Prošla kolem Tamáse a sebrala něco ze země. Podala Tamásovi kulatý kousek kůže s dírou uprostřed. „Tohle bylo zřejmě za dveřmi. Ten, kdo tu uklízel, to přehlédl. Víte, co to je?“

Tamás si odplivl, aby se zbavil náhlé hořké pachuti v ústech. „Je to kožená vložka. Potřebujete náhradní, pokud nosíte větrovku. Musela někomu vypadnout z brašny.“

Větrovka. Zbraň speciálně vyrobená k zabíjení prachmistrů. Ať to byl kdokoliv, přišel připravený.

Tamás vložku zahodil a strčil si pistoli za pás. „Oleme, kdo všechno o škole věděl?“

„Kromě prachový kabaly?“ Olem kroutil cigaretou v prstech a přemýšlel. „Nebylo to zvlášť stráženy tajemství. Nakonec, vyvěsili tu přece ceduli se jménem.“

„Kdo všechno to věděl *přímo*?“ naléhal Tamás.

„Pár členů generálního štábu a Ricard Tumblar.“

Generální štáb tvořili lidé, kteří byli s Tamásem celá desetiletí. Bezvýhradně jim důvěřoval. *Musel* jim důvěřovat.

„Chci odpovědi, i kdybyste museli někomu pustit žilou, aby nám je dal. Najděte mi Ricarda Tumblara.“

KAPITOLA

2

Ušlechtilí bojovníci práce, největší dělnické odbory v celém Devateru, měli ústředí ve starém skladišti v Tovární čtvrti Adopestu – nedaleko od místa, kde Ad ústila do Admoře.

Tamás budovu pozoroval s jistými obavami. Stovky lidí chodily sem a tam. Bude téměř nemožné dostat se k Ricardovi, aniž by je někdo uviděl – a pravděpodobně i poznal. Nadcházející rozhovor by mohl být krvavý, a Tamás nechtěl, aby byly Ricardovy stráže na doslech.

Nebýt toho, že spěchal a že mu srdce prudce bušilo v prsou, byl by Tamás počkal do setmění a sledoval Ricarda domů.

„Mohli bychom si domluvit schůzku, pane,“ radil Olem, ledabyly se opírající o sloupek schodiště. Naproti přes ulici je zamračeně pozoroval jeden z odborových strážných. Olem na něj zamával a zvedl novou cigaretu. Odborový strážce zvedl obočí a odvrátil se. Přestal se o ně zajímat.

„Já si žádné schůzky domlouvat nebudu,“ prohlásil Tamás rozhodně. „Nechci, aby věděl, že přicházíme.“

„Myslím, že to tak nebo onak zjistí. Jenom tady na ulici má víc než dvacet ozbrojených lidí.“

„Napočítal jsem jich jenom osmnáct.“

Olem sledoval kolemjdoucí s předstíranou lhostejností. „Střelci v oknech nad krámem třicet kroků nalevo od vás, pane.“

„Aha.“ Tamás už je koutkem oka zahlédl. „Něco Ricarda vylekalo. Na starém velitelství neměl nikdy víc než čtyři lidi.“

„Nemohli by mu dělat starosti ti Brudaňani?“

„Nebo to, že se vrátím. Táhle je Vlora. Jdeme.“

Pracovali se mezi chodci a snažili se neupoutat pozornost odborových strážných. K Vloře se připojili ve vchodu do malého pekařství. Tamás si prohlížel bochníky naskládané na pultě a říkal si, kde asi skončil Mihály. Je pořád ještě na jihu s armádou?

Ovšemže ano. Pokud by nedržel Kresimíra na uzdě, byl by už Adopest srovnaný se zemí. Tamás najednou zatoužil po talíři jeho dýňové polévky.

Vlora je provedla pekařstvím na druhou stranu do úzké uličky plné smetí a bláta. „Táhle,“ prohodila přes rameno, když vyšli do uličky. Tamás čvachtal v blátě a snažil se nevnímat smrad. Tovární čtvrť byla zdaleka nejspinavější částí města – a boční uličky byly vždycky nejhorší.

Prošli dalšími třemi uličkami a vyšplhali po železném žebříku přes patrovou budovu, než narazili na zadní vchod do odborářského velitelství.

Dva odboroví strážníci seděli zády ke zdi vedle dveří, hlavy v kloboucích skloněné, jako by spali. Krátký pohled do bláta Tamásovi prozradil, že došlo ke krátké potyčce, ale Vlora ty dva bez potíží vyřídila.

„Jsou mrtví?“ zeptal se Olem a odhodil cigaretu do bláta, než tasil pistoli.

„V bezvědomí.“

„Dobře,“ řekl Tamás. „Snažte se cestou dovnitř nikoho nezabít. Nevíme jistě, jestli nás Ricard zradil.“ A *pokud ano, tak si ho zabiju sám*. Tamás položil ruku na dveře, ale Olem ho zastavil.

„Promiňte, pane, ale my jdeme první.“

„Můžu...“

„Je to moje práce, pane. Poslední dobou mně ji nenecháváte dělat.“

Tamás se kousl do jazyka. Tohle byla hrozná chvíle na porušení kázně od tělesného strážce, ale Olem měl pravdu. „Jděte.“

Nemusel čekat déle než tři minuty, než se k němu Olem vrátil. „Pane. Máme ho.“

Přes zadní chodby a dva pokoje sluhů dorazili k bočnímu vchodu do Ricardovy kanceláře. Ricard sám seděl za stolem ve špinavém kabátku, s rozčuchaným vousem a očima přimhouřenýma vzteky. Vlora stála za ním a tiskla mu pistoli na temeno.

Když Ricard uviděl Olema, praštil oběma rukama do stolu. „Co to má znamenat? Co si myslíš, že...“ Najednou mu spadla brada a chtěl vstát. Vlora mu položila ruku na rameno, aby ho udržela vsedě. „Tamási? Ty žiješ?“

„Nevypadáš moc překvapeně,“ podotkl Tamás. Vrátil pistoli do pouzdra a kývl na Vloru, že má pustit Ricardovo rameno. Olem zaujal postavení vedle hlavních dveří do kanceláře.

Ricard ztěžka polkl a podíval se z Tamáse na Olema a zpátky. Tamás se nemohl rozhodnout, jestli je Ricard nervózní, že ho přistihli při zradě, nebo je jenom v šoku z jeho náhlého příchodu. „Slyšel jsem, že jsi naživu, ale moje zdroje nebyly spolehlivé. Chtěl jsem –“

„Co se stalo s mou prachmistrovskou školou? A kde je můj kluk?“

„Taniel?“

„Mám snad jiného?“

„Máš?“

„Ne.“

„No... nevím, kde Taniel je.“

„Radši bys to měl rychle vysvětlit.“ Tamás zabušil prsty na slonovinovou pažbu jedné ze svých soubojových pistolí.

„Ovšem, ovšem! Můžu ti nabídnout víno?“

Tamás lehce naklonil hlavu. Ricard si zřejmě neuvědomoval, že ho pouhá dvě nesprávná slova dělí od kulky, co mu pročistí hlavu. „Mluv.“

„Je to dlouhý příběh.“

„Shrň to.“

„Taniel se probral. Chvilí po tom, cos odešel na jih, ho ta divoška přivedla zpátky. Potom spolu odešli na frontu. Taniel ji pomáhal držet proti Kezům, ale pak ho postavili před válečný soud za porušení kázně. Vykopli ho z armády, načež po něm skočily Adomovy křídla, ale on v sebeobraně zabil pět vojáků generála Ket. Potom zmizel.“

Tamás se zakymácel, točila se mu hlava. „Tohle všechno se stalo v posledních třech měsících?“

Ricard kývl a ohlédl se přes rameno na Vloru.

„A ty víš, kde je teď?“

„Ne.“

„A co se stalo se školou?“

Ricard se zamračil. „O tý jsem neslyšel už pár týdnů. Předpokládám, že je všechno v pořádku.“

Tamás se snažil přecíst jeho výraz. Tento muž vydělal jmění tím, že ho měli lidé rádi – řešil věci a přesvědčoval lidi, aby spolupracovali. Přesto byl hrozný lhář. To, že nyní zřejmě nelhal, Tamáse znepokojilo ještě víc.

Olemův překvapený výkřik byl jediným varováním, jehož se Tamásovi dostalo. Prudce se otočil a uviděl nějakou ženu,

kteřá právě kopl Olema ze strany do kolena, takže se s kletbou zhroutil na zem. Žena skočila na Tamáse se stiletem v ruce. Pohybovala se neuvěřitelně rychle. Tamás ji zachytil za zápěstí a otočil za sebe – nebo se o to aspoň pokusil. Ona náhle couvla, vyhodila stilet do vzduchu, zachytila ho druhou rukou a bodla Tamásovi po hrdle.

Nůž minul jen o vlásek, když do ní z boku narazila Vlora a obě vletěly do Ricardovy knihovny s takovou silou, že se na ně zřítily. Olem mezitím vyskočil a popadl ženu za límec, čímž si ovšem vysloužil kopanec do moudří. Předklonil se a přepadl dozadu na zeď.

Tamás došel za ženu, připravený ji zastřelit, aby ji udržel na zemi.

„Fell, dost!“ zařval Ricard.

Žena se okamžitě přestala vzpírat.

Tamás ji nespouštěl z mušky, zatímco pomáhal Vloře a pak Olemovi na nohy. Žena se mezi policemi s knihami zvedla do sedu a mrzutě koukala na pistoli v Tamásově ruce.

„Zatraceně, Fell,“ vzdychl si Ricard. „Co to do jámy bylo, tohleto?“

„Byl jste v nebezpečí, pane,“ opáčila.

„Chtěla jsi snad zabít polního maršála?“

Fell lehce zruměněla. „Omlouvám se, pane. Zezadu jsem ho nepoznala. A ne, jenom jsem se je snažila zneškodnit.“

„Chtěla jsi mě bodnout!“ namítl Tamás.

„Rána by nebyla hluboká. Jsem velice přesná.“

Tamás se podíval z Vlory na Olema. Vloře tmavla podlitina na tváři, kam ji zasáhla police, a Olem tiše klel a držel se za slabiny. Ta žena čelila beze strachu třem ozbrojeným cizincům a chtěla je jenom zneškodnit? Olema zlomila ve zlomku vteřiny a málem přemohla i Tamáse, přestože v něm hořel slabý prachový trans.

„Vidím, že si už najímáš lepší lidi,“ poznamenal Tamás.

Ricard se vrátil za stůl a složil hlavu do dlaní. „Mohl sis domluvit schůzku, víš.“

„Ne, pane. To nemohl,“ ozvala se Fell z podlahy. „Celé měsíce nebyl k dosažení. Město je v cizích rukou. Jistě nevěděš, co si má myslet.“

Ricard se na ni chvíli mračil, ale pak ho mračení přešlo, když mu došla celá situace. „Aha. Myslíš si, že jsem zaprodal město Brudaňanům, vidíš?“

„Vím, že moje město drží cizí vojsko,“ zavrčel Tamás, „no a klíče od městských bran máš jenom ty, patron a Ondrás.“

„Je to ten mizera lord Claremont.“

Teď se zamračil Tamás. „Pán lorda Vetase? Adamat toho zmetka nevyřídil?“

„Adamat odvedl obdivuhodnou práci,“ hájil inspektora Ricard. „Lord Vetas je mrtvý a jeho lidi mrtví nebo v prachu. Zlomili jsme ho, ale dorazil ten jeho pán se dvěma brigádama brudanských vojáků a polovinou brudanský královský kabaly.“

„Město nikdo nebránil?“

Ricardovi se rozšířilo chřípí. „Snažili jsme se. Ale... Claremont nepřišel dobývat. Aspoň to teda tvrdí. Jeho vojsko je tady prý jenom proto, aby nám pomohlo ubránit se před Kezy. Kandiduje na úřad prvního ministra Adra.“

„To ani náhodou.“ Tamás začal přecházet sem a tam. Vojsko ovládající Adopest vyvolávalo příliš mnoho otázek. Pokud chtěl zjistit odpovědi, bude je muset podpořit vlastní armádou. Sedmá a devátá, spolu s delivskými spojenci, dorazí až za několik týdnů.

„Domluv mi schůzku s Claremontem,“ požádal Tamás.

„To není právě nejlepší nápad.“

„Proč ne?“

„Má za sebou polovinu brudanský královský kabaly!“ vy-

světloval Ricard. „Umíš si představit jinou skupinu lidí, co tě nenávidí víc než devaterský královský kabaly? Rovnou tě zabijou a tělo hodí do Ad.“

Tamás dál přecházel sem a tam. Na tohle neměl čas. Tolik nepřátel. Tolik problémů dožadujících se řešení. Zoufale potřeboval spojení. „Jaké jsou zprávy z fronty?“

„Ještě pořád se drží, ale...“

„Ale co?“

„Nemám z fronty ověřené informace už skoro měsíc.“

„Generální štáb se ti tak dlouho neozval? Do jámy, Kezové už by mohli být zítra za branami! Zatraceně, musím...“

„Pane,“ oslovila Fell Ricarda. „Řekl jste mu o Tanielovi?“

Tamás se prudce otočil k Ricardovi a popadl ho za kabát. „Co? Co je s ním?“

„Objevily se... totiž, něco jsem zaslechl, ale –“

„Co jsi zaslechl?“

„Nic podstatného.“

„Povídej.“

Ricard se zadíval na svoje ruce, než potichu promluvil: „Že Taniela zabil Kresimír a vyvěsil ho v kezkým táboře. Ale,“ dodával hlasitěji, „jsou to jenom řeči!“

Tamásovi hlasitě bušilo srdce. Kezové chytili jeho chlapce? Pověsili ho jako kus masa, jako nějakou hrůznou trofej? Zmocnil se ho strach následovaný dobřela nažhaveným vztekem. Vyběhl z Ricardovy pracovny a protlačil se davem do vstupní haly.

Olem s Vlorou ho dohonili až na ulici.

„Kam jdeme, pane?“ zeptala se Vlora.

Tamás sevřel pažbu pistole. „Najdu svého syna, a jestli není živý a zdravý, tak Kresimírovi vytáhnu střeva řítí ven.“

KAPITOLA

3

Adamat se chystal zatknout generála.

Seděl v kočáře, který pod ním poskakoval, a vyhlížel z okénka na pole jižního Adra. Na polích zlátna podzimní pšenice a stébla se ohýbala pod tíhou klasů a lehce se kývala ve větru. Mírumilovnost té scény vyvolala vzpomínky na rodinu, na ženu a děti doma, i na syna prodaného nepříteli do otroctví.

Nemuselo by to dopadnout dobře.

Ne, opravil se v duchu, tohle nemůže dopadnout dobře.

Který šílenec jde zatknout generála uprostřed války? Vláda byla v rozkladu – v podstatě neexistovala – a byl zázrak, že soudy na místní úrovni ještě fungují. Všechny celostátní případy byly od Manhouchovy popravy pozastavené, a přimět Ricarda Tumblara, jednoho z dočasných radních, aby podepsal zatykač na generála Ket, vyžadovalo něco úplatků a přemlouvání. Dva místní soudce doslova přinutili, aby ten dokument také podepsali. Adamat doufal, že to bude stačit.

Kočí vydal strohý povel a kočár zpomalil tak náhle, až to

Adamata hodilo dopředu. Z jednoho okénka viděl pole pšenice a zvlněné pahorky postupně přecházející v Milířské pohoří, jehož vrcholky se zvedaly v dálce, a z druhého měl nerušený výhled na Admoře táhnoucí se k jihovýchodu.

„Proč jsme zastavili?“

Jedna spolujezdkyně se probrala z dřímoty. Nila bylo asi devatenáct, měla kudrnaté kaštanové vlasy a obličej, který by jí dokázal otevřít cestu ke královskému dvoru. Adamat měl dojem, že bývala pradlena. Stále si nebyl jistý, proč s nimi jede, nicméně privilegovaný Borbador na tom trval.

Adamat otevřel dvířka a zavolal na kočího: „Co se děje?“

„Seržant nařídil zastávku.“

Adamat se zase posadil. Proč by Oldrich nechával zastavovat? Byli příliš daleko na severu, aby už mohli narazit na adranskou armádu. K frontě jim však stále zbýval den cesty.

Kočár sebou náhle trhl, rozjel se, ale uhnul stranou, aby kolem mohl projet dostavník a tři povozy se zásobami pro vojsko.

„Něco se stalo,“ poznamenal Adamat.

Nila si vytřela spánek z očí. „Bo,“ řekla a šfouchla do muže, jenž jí spal na rameni.

Privilegovaný Borbador, jediný přeživší člen Manhouchovy královské kabaly, sebou trhl, ale vzápětí už zase hlasitě chrápal.

„Bo!“ Nila ho propleskla.

„Jsem tady!“ Bo se posadil a holýma rukama zakmítal ve vzduchu před sebou. Zamrkal, aby dostal spánek z očí, a pomalu spustil ruce. „Do jámy zatracený, holka!“ zasupěl. „Kdybch měl rukavice, mohl jsem vás oba zabít.“

„No, neměl jsi je,“ prohlásila Nila. „Zastavili jsme.“

Bo si prohrábl narezlé vlasy a vytáhl bílé rukavice se starodávnými runami. „Proč?“

„Netuším,“ přiznal Adamat. „Půjdu to ověřit.“ Vyškrábal se z kočáru a byl rád, že se dostal dál od privilegovaného. Boova

živelná kouzla by mohla ve chvílce zabít jej, Oldricha i celou četu adranských vojáků tvořících jejich doprovod. Sám Adamat viděl, jak Bo kmitnutím zápěstí zlomil vaz Manhouchovu popravčímu. Přes veškerý svůj šarm byl Bo chladnokrevný zabiják. Adamat se ještě jednou ohlédl ke kočáru a pak se vyškřábal na mírné návrší, kde se seržant Oldrich a několik jeho mužů radili.

„Inspektore,“ přivítal ho Oldrich kývnutím hlavy. „Kde je privilegovaný?“

„Radši mu začněte říkat ‚poradce‘,“ radil Adamat.

Oldrich frkl. „No dobře. Kde je *právník*? Narazili jsme na něco nečekaného.“

„Ano?“

„Za tímhle kopečkem je armáda,“ řekl Oldrich.

Adamatovi skočilo srdce do hrdla. Armáda? Už Kezové prorazili? Táhnou na Adopest?“

„Adranská armáda,“ upřesnil Oldrich.

Adamatova úleva neměla dlouhého trvání. „Co tady dělá?“ chtěl vědět. „Má být ještě v Surkovově uličce. To je zatlačili až sem?“

„Co se děje?“ Dorazil Bo a protahoval si ruce za zády. Adamat si znovu uvědomil, jak mladý Bo ve skutečnosti je – zřejmě jen něco málo přes dvacet. Rozhodně ne třicet. Přes své mládí však měl vrásky na čele a oči starce.

Adamat se významně podíval na jeho rukavice. „Máš být právník,“ podotkl.

„Nerad chodím bez rukavic,“ odušil Bo a zapraskal klouby. „Kromě toho je nikdo neuvidí. Armáda je ještě pěkně daleko.“

„To není tak docela pravda,“ ozval se Oldrich a ukázal hlavou na kopec.

Došla k nim Nila. „Jdeme,“ nařídil jí Bo a společně se šli podívat na vojsko za kopcem.

Oldrich se za nimi díval. „Já jim nevěřím,“ zabručel, když byli z doslechu.

„Musíme jim věřit,“ namítl Adamat.

„Proč? Polní maršál Tamás se vždycky obešel bez toho, aby ho nějaký privilegovaný držel za ručičku.“

„Tamás je prachmistr,“ upozornil ho Adamat. „Tuto výhodu my dva nemáme. A Bo je naše záloha. Pokud to nevyjde – a generál Ket s námi nepůjde čelit zákonu v Adopestu – budeme Boa potřebovat, aby nás vytáhl z té kaše, co si navaříme.“

Oldrich si třel spánky. „Do jámy. Nemůžu uvěřit, že jste mě k tomuhle přemluvil.“

„Chcete spravedlnost, ne? Chcete, abychom tuhle válku vyhráli?“

„Ano.“

„Potom musíme zatknout generála Ket.“

Bo s Nilou se vrátili. Nila se mračila, Bo vypadal zamyšleně.

„Co se tam podle tebe děje?“ zeptal se Bo Oldricha. „Ten tábor by měl být desítky mil dál na jihu.“

„Mohlo by to být cokoliv,“ odpověděl Oldrich. „Můžou to být ranění z fronty. Nebo posily. Je možný, že naše hochy zahnali na útěk a oni ustupují.“

Bo se poškrábal na bradě. Sňal si privilegované rukavice. „Je odpoledne. Kdyby je zahnali na útěk, tak pochodují rovnou do Adopestu. Nevím, co se děje, ale něco je špatně. V tom táboře je nanejvýš šest brigád. Na posily příliš mnoho, na celou armádu příliš málo.“

„Měli bychom zjistit, co se děje,“ radil Adamat.

„Jak?“ zajímal se Bo. „Co se děje, zjistíme jedině tak, že dojedeme do toho tábora. Což mimochodem stejně musíme. Pokud chceme zachránit Taniela – do jámy, pokud je vůbec ještě naživu – a pokud chceš, abych ti pomohl zachránit syna, musíme tam dolů.“

Bo vyrazil k čekajícímu kočáru.

Nilu zůstala stát a dívala se z Oldricha na Adamata a zase zpátky.

„Jestli se to zvrtně,“ obrátil se na ni Oldrich, „podpoří nás?“

Teď se za Boem zadívala Nilu. „Myslím, že ano.“

„Ty si to ,myslíš‘?“

Pokrčila rameny. „Taky by si mohl propálit cestu přes pár kumpanií vojáků a nás nechat v těch troskách.“

„Co jsi říkala, že děláš?“ chtěl vědět Oldrich.

„Jsem Boova – *poradcova* – sekretářka,“ odvětila.

„A předtím?“

„Byla jsem pradena.“

„Aha.“

Vrátili se ke kočáru a brzy už mířili přes kopec. Pohled dolů vzal Adamatovi dech. Adranský tábor se rozkládal na pláni jako moře bílých stanů. Hemžil se jako mraveniště při pohledu shora, tisíce vojáků a markytánů, věnujících se svým záležitostem.

Kočár se zastavil asi po míli jízdy, když dorazili k hlídkám. Adamat slyšel, jak jedna ze strážných volá na Oldricha.

„Posily?“ tázala se.

„Co? Ne, doprovázíme sem právníka na rozkaz dočasné rady.“

„Právníka? Na co?“

„Nemám tušení. Mám sem přivízt právníka a svolat zasedání generálního štábu.“

Bo měl hlavu u okénka a pozorně poslouchal. Opět si natáhl privilegované rukavice, i když je držel pod okénkem, a prsty se mu nepatrně cukaly.

„No,“ pokračovala žena znuděně, „to bude těžší, než si myslíš.“

Oldrich záupěl. „Co se stalo tentokrát?“

„Ehm, no...“ Strážná si odkašlala a její další slova byla příliš tichá, než aby ji Adamat slyšel. Nila naproti němu se tvářila ustaraně.

Oldrich hvízdal v odpověď. „Děkuju za varování.“ Vzápětí se kočár znovu rozjel. Adamat tiše nadával.

„Co se děje?“ zeptal se Boa. „Slyšel jsi to?“

Bo se místo odpovědi podíval na Nilu. „Poslouchala jsi, jak jsem ti to ukazoval?“

„Ano.“ Přejela si rukama sukně a upřeně se zadívala z okna. „Generál Ket byla zjevně obviněna z velezrady,“ sdělila Adamatovi. „Vzala si tři brigády a oddělila se od hlavního voje. Tato armáda je nyní ve stavu občanské války.“

Velitelství generálního štábu zabralo statek asi míli od hlavní cesty. Stál uprostřed tábora, tvořeného nějakými šesti brigádami a bílé stany vojáků se táhly do stran v sice organizované, nakonec však volné formaci.

Adamata s Boem nechali čekat v jejich kočáře skoro tři hodiny, než je konečně pustili dál. Strážní jim dali jasně na srozuměnou, že členové štábu mají plno práce a schůzka nebude trvat déle než pět minut.

Budovu tvořila jediná velká světnice s kamennými zdmi, nízkým krbem a dvěma ustlanými kavalci v koutě. Stůl uprostřed měl jednu nohu kratší a nikde tu nebyly židle. Na stole leželo několik map s rohy zatíženými pistolemi. Adamat krátce nahlédl do map a uložil si je do paměti na později, až je bude moct v klidu prostudovat.

„Inspektore Adamate.“

Adamat poznal generála Hilansku podle portrétu, který kdysi zahlédl v královské obrazárně. Hilanska nebyl nijak vysoký a měl silnou nadváhu kvůli komplikacím, když ještě jako mladý voják přišel o paži. Dnes mu táhlo na padesátku a byl

to oslavovaný hrdina, který si udělal jméno jako dělostřelecký velitel během gurlišských válek. Povídalo se, že je to jeden z Tamásových nejspolehlivějších generálů.

Adamat kývl a šel mu stisknout ruku. „Toto je právní poradce Mattias,“ představil Boa. „Přicházíme z Adopestu v naléhavé věci.“

Bo si strhl klobouk a hluboko se generálovi poklonil, nicméně Hilanska ho stěží poctil pohledem.

„To mi řekli,“ opáčil generál. „Měli byste vědět, že jsme stále ve válce. Odmítl jsem přijmout desítky posílů z Adra, protože prostě nemám čas řešit domácí záležitosti. Vy tu jste jen proto, že vím, že vás polní maršál Tamás před svou smrtí pověřil zvláštním úkolem. Upřímně doufám, že mi můžete říct něco důležitého. Seržant Oldrich byl poměrně stručný, proto kdybyste mohl –“

Bo rychle popošel blíž a Adamata uřál. „Ovšem, generále,“ pronesl a z pouzdra pověšeného na rameni vytáhl svazek dokumentů. Otočil několik papírů a vytáhl list, který podepsali a orazítkovali Ricard Tumbler a soudci v Adopestu. „Mrzí mě, že jsme nemohli vašim mužům poskytnout víc podrobností, ale jedná se o choulostivou záležitost. Vidíte, že máme zatykač na generála Ket a její sestru majora Doravir.“

Hilanska převzal papír od Boa a dlouho ho pročítal, než ho vrátil. „Adopest není zpraven o zdejší situaci?“ zeptal se.

„Jaké situaci?“ chtěl vědět Adamat.

„Během posledních dvou týdnů jsem vyslal několik posílů. Určitě jste slyšeli...“

„Neslyšeli, pane,“ ujistil ho Adamat.

„Armáda je ve válce sama se sebou. Generál Ket vzala tři brigády pod svým vedením a oddělila se od hlavního voje.“

Přestože Nila řekla Adamatovi přesně tohle, stále nemusel ten šok hrát. „Jak? Proč?“

„Ket mě obvinila ze zrady,“ vysvětlil Hilanska. „Označila mě za zrádce. Prý jsem spřažený s nepřítelem, a když se zbytek generálního štábu postavil za mě, vzala svoje muže a odešla.“

Boovi při těch slovech zacukaly ruce – nepochybně si chtěl vzít rukavice. „A to obvinění není ničím podložené? Neexistuje důkaz?“

„Ovšemže ne!“ Hilanska popadl hůl a postavil se. „Založila své tvrzení na zprávě jednoho pěšáka, který mě prý viděl, jak kuji pikle s nepřátelskými posly.“

„A kul jste?“ zajímal se Bo. Adamat po něm střelil pohledem, ale škoda už byla napáchána.

„Ovšemže ne!“ odsekl Hilanska. „Byl to jeden z jejích vy-metačů, trestanec z horské stráže. Nejhorší chátra. Představa, že věřila jemu a ne mně...“ Smutně potřásl hlavou. „S Ket se známe celá léta. Nikdy jsme nebyli přátelé, ale rozhodně jsme nebyli nepřátelé. Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že přijde s takovým nepodloženým obviněním. Pokud...“ Natáhl ruku pro zatykač a Bo mu ho podal. Hilanska přeletěl stránku pohledem. „Pokud se ovšem nesnaží zakrýt stopy.“

Adamat si vyměnil pohled s Boem. „Sami jsme došli ke stejnému závěru, ale kvůli vojenskému soudu s Tanielem Dvě kule. Taniel poslal Ricardu Tumblarovi zprávu a požádal ho, aby se podíval do Ketiných účtů. Tak jsme se jí dostali na stopu.“

„Tamásův kluk udělal tohle? Je dvakrát chytřejší, než si Ket myslěla. Celá ta záležitost je neuvěřitelně smutná.“

Bo se přesunul vedle Hilansky, pohyboval se nedbale a strčil ruku do kapsy. „Co je tu smutného?“

„Taniela chytily Kezové,“ vysvětloval Hilanska. „Vyvěsili ho nad svým vojskem jako trofej.“

„Ne.“ Bo ztěžka polkl a vytáhl ruku z kapsy bez rukavic.

„Celá armáda to viděla. Prý šel po samotném Kresimírovi.“

Hilanska potřásl hlavou. „Viděl jsem ho vyrůstat. Jsem rád, že Tamás už nežije, aby toho byl svědkem.“

Adamat se snažil soustředit na Hilanskovy tiky – jak si levou rukou pohrával s prázdným pravým rukávem, jak jezdil očima po místnosti. Generál se pravdě vyhýbal. Něco mu prozradil, ale ne všechno.

Adamat naneštěstí neměl, jak by zjistil, co všechno Hilanska vynechává.

„A je mrtvý?“ ujišťoval se Bo.

„Po jeho zajetí tělo rychle sundali. Vystavovali ho jen jeden den, ale určitě je mrtvý.“

Adamat střelil pohledem po Boovi. Privilegovaný byl na smrt bledý. Mrkal, jako by měl něco v očích, a lapal po dechu. Adamat k němu přistoupil a nabídl mu rámě, ale Bo ho zahnal a vyběhl z místnosti.

Hilanska se za ním díval. „Zvláštní člověk. On Dvě kule znal?“

„O tom já nic nevím,“ pronesl Adamat hbitě. „Prý je ale citlivý na řeči o smrti.“

„Chápu.“ Hilanska si to chvíli přebíral a zamračil se.

„Pane,“ pokračoval Adamat, aby Hilanskovi neposkytl možnost přemýšlet o Boově chování, „máte plán, jak tento rozkol ukončit a postavit se Kezům?“ Pokud byl Dvě kule opravdu mrtvý, bude muset Adamat situaci nějak zachránit. Pomůže mu Bo zachránit syna i tak? Nebo to teď už bude jenom na něm samotném? V každém případě cítil jistou povinnost vůči své vlasti – měl by udělat, co bude v jeho silách, aby se vojsko sjednotilo.

Hilanska zamířil ke stolu, smetl značky pro brigády a začal mapy jednou rukou neohrabaně rolovat. „S vámi, inspektore, se nemám co bavit o taktice.“

„Taktice? Dojde tedy k bitvě?“ Adran bojující proti Adra-

novi? Kezové počtem vysoce převyšovali adranskou armádu, a pokud dojde k boji v jejich vlastních řadách, budou všichni odsouzeni k záhubě. Byl zázrak, že Kezové ještě nevyužili jejich sporů k útoku. Adamatovi se myšlenky honily hlavou, jak se snažil srovnat si, co je nejdůležitější.

„Ovšemže ne. Děláme všechno, co je v naší moci, abychom to vyřešili přátelsky. Vlastně s tímto novým důkazem se mi snad podaří přetáhnout Ketiny spojence na svou stranu. Jestli se tomu právníkovi uklidní žaludek, ať mi přinese všechny papíry, co má. Můžeme důstojníkům dokázat, že Ket se jenom snaží zakrýt svoje vlastní zločiny. Přinejmenším to uklidní muže, protože takto stojíme na straně práva.“

„Zajisté,“ řekl Adamat. „Ale Kezové –“

„Tohle máme pod kontrolou,“ přerušil ho Hilanska. „Už se nebojte. Předpokládám, že se vrátíte do Adopestu a ujistíte radu, že tento spor urovnáme a znovu se obrátíme proti kezské hrozbě. Potom se vrátíme a vyřešíme to s Brudaňany.“

Tohle bylo poprvé, co se Hilanska zmínil o cizím vojsku držícím Adopest. Adamat otevřel ústa, aby se ho zeptal, co tím myslel, ale generál jen mávl rukou, že rozhovor končí, a otočil se k němu zády.

Adamat našel Boa před domem, kde seděl zády opřený o kamennou zeď, takže se mu šosy máchaly v blátě. Adamat ho chytil za loket. „Vstávej.“

„Nech mě.“

„Vstávej,“ naléhal Adamat. Důrazně šeptal, aby upoutal Boovu pozornost, a odváděl ho od Hilanskových strážů. „Máme práci.“

„Kašlu na to. Slyšel jsi ho. Taniel je mrtvý.“ Bo se Adamatovi vytrhl.

„Ztichni! Možná není mrtvý.“

Bo vypadal, jako by dostal políček. „Co tím myslíš?“

Adamat okamžitě pocítil vinu, že Boovi poskytuje falešnou naději. „No, pojďme nejdřív tu Hilanskovu historku ověřit, než začneme truchlit. Taniel může být v zajetí nebo mohl utéct nebo...“ Odmlčel se. Bo si ho prohlížel s podezřívavou nedůvěrou.

„Co ten optimismus najednou?“ zavrčel. „Neměl bys doufat, že je Taniel mrtvý, abychom mohli jít hledat tvýho kluka? Nebo se jenom bojíš, že nedodržím slovo?“

Adamat se opravdu *bál*, že Bo nedodrží slovo. „Na tom Hilanskovi mi něco nesedí. Ty mapy na jeho stole.“ Adamat si je v duchu vybavil, obracel je a zvažoval, než promluvil. „Jediné zkušenosti, jaké mám s plánováním bitvy, pocházejí z doby mých studií, ale vsadím svou penzi, že Hilanska hodlá vmáčk-nout Ketin oddíl mezi sebe a Kezy.“

„To by z jeho strany bylo rozumný,“ namítl Bo.

„Ne, pokud se snaží brigády spojit, jak tvrdí.“

Bo pokrčil rameny a mrzutě hleděl do dálky.

„Bo,“ řekl Adamat. „Bo!“ Popadl Boa za kabát a obrátil ho k sobě. Bo se mu vytrhl a couvl. Adamat popošel a vrazil mu facku.

Po páteři mu přeběhl strach. Právě udeřil privilegovaného. Do jámy svatý! Co to udělal? „Seber se,“ řekl a snažil se, aby se mu netřásl hlas.

Boovi spadla brada. Jednu privilegovanou rukavici držel připravenou, že si ji natáhne. „Už jsem zabil pro mň.“

„Opravdu?“

„No. Uvažoval jsem o tom. Jiní privilegovaní to určitě udělali. Okamžitě mi vysvětlí, proč si myslíš, že to bylo nutný.“

„Protože máš povinnosti. Tohle je velká věc, netýká se jen jednoho člověka. Tady jde o osud našich rodin, přátel i celé země.“

„Ty nechápeš, proč tu jsem, vid', inspektore?“ zeptal se Bo.

„Jsem tu, protože Taniel Dvě kule je můj *jediný* přítel. Je moje *jediná* rodina. Privilegovaní obvykle nemají ani jedno, to je pro nás přepych, a ať se propadnu, jestli si myslíš, že pro mě takhle země znamená víc.“

Adamat se zhluboka nadechl. Ulevilo se mu, že se ho Bo nechystá na místě zabít. Zašeptal: „Jestli to Hilanska zvorá, moje děti skončí jako kezští otroci. Musím udělat, co půjde, aby k tomu nedošlo. Pokud je nejlepší způsob, jak toho dosáhnout, pomoci najít ti tvého přítele, tak ať. Ty se musíš sebrat a *nenápadně* se vyptat na Taniela. A já se podívám na zoubek Hilanskovi.“

Bo vyškulbl kabát z Adamatových rukou. Několikrát zamrkal, roztřeseně se nadechl a zřejmě se trochu vzpamatoval. „Zapomínáme na žoldnéře.“

Hovor nabral tak prudký obrat, že Adamatovi chvíli trvalo, než mu to došlo. No ovšem. Adomova křídla, žoldnéřská kumpanie ve službách Adra. Měli by mít na frontě několik brigád. Adamat si znovu představil Hilanskovu mapu a pátral po vlaječkách: světcově svatozáří se zlatými křídly. Byly tam, v rohu. „Táboří asi deset mil odtud. Nejspíš se snaží dostat z téhle pekelné roztržky.“

„To je od nich chytrý.“

Bo zařal zuby a strčil privilegovanou rukavici zpátky do kapsy. „Začni se poptávat. Rychle něco zjisti. Nebo se tam vrátím a vyslechnu Hilansku po *svým*.“

„Už je ti dobře?“

„Trochu mě pálí tvář.“

„Já myslel kvůli Tanielovi.“

Bo se tvářil, jako by polkl něco kyselého. „Slabá chvílka, to je všechno. Bude to dobrý. A Adamate...“

„Ano?“

„Jestli na mě ještě někdy vztáhneš ruku, obrátím tě naruby.“

KAPITOLA

4

Nila čekala u kočáru, až se Bo s Adamatem vrátí ze schůzky s generálem Hilanskou.

Pod kopečkem, na němž stála, se tábořem klikatil potůček s rozbahněnými břehy, rozdupanými tisícovkou holínek. Nila se dívala, jak nějaká pradlena nabírá špinavou vodu do vědra a vleče ho k ohni, kde na lavici čekaly uniformy půl tuctu vojáků. Žena nalila vodu do kotle, posadila se a čekala, až začne vřít. Po chvíli si přejela špinavou rukou po čele.

Nila věděla, že kdyby se v posledních několika měsících rozhodla jinak, mohla by být na jejím místě. Zadávala se na své ruce. Celá léta byly rozpraskané a svráštělé od mýdla, vody a louhu, v nichž prala. Teď byly na dotek pozoruhodně hladké a Bo jí řekl, že je využijí lépe.

Privilegovaná. Stále tomu nemohla uvěřit; ani poté, co viděla, jak jí poprvé, a pak i během všech cvičení tančí na konečcích prstů oheň.

Privilegovaní byli velice lstiví a silní tvorové. Ovládali živly

a armády se před nimi třásly. Bylo nemyslitelné, že by nějaká pradlena bez rodiny a konexí mohla najednou vládnout takovou mocí.

A cítila se také podvedená. Kdyby byla věděla, co se v ní skrývá, mohla to použít k útěku od Vetase nebo na ochranu roajalistů. Zařala ruku v pěst a na hřbetě ucítila teplo – modrobílý plamen jí zatančil na kloubech, jako by to byl krb. Rozhlédla se, aby se ujistila, že se nikdo nedívá, třepala rukou, aby oheň uhasila, a dala si ruku za záda.

Vzpomínala na dobu strávenou mezi roajalisty a na Rozálii, privilegovanou, která za ně bojovala. Vycítila snad v Nile dřímající sílu a jednoduše se rozhodla o tom nezmínit? Nebo se k ní chovala laskavě z nějakého jiného důvodu? Dopadne Nila nakonec jako ona – bude stará, moudrá a mocná? Budou lidé v její společnosti stejně nervózní, jako byla ona v té Rozáliině?
„Risaro!“

Nila se probírala ze zamyšlení a chvílku jí trvalo, než si vybavila, že tohle je jméno, které teď používá, neboť předstírala, že je Boovou sekretářkou – a on sám se vydával za právníka. Otočila hlavu a viděla, jak k ní spěchá přes tábor. Pohyboval se s naléhavostí, která ji polekala.

„Našel jsi Taniela?“

„Ne.“ Vzal ji za paži a obešel kočár na druhou stranu, kde je spíš nikdo neuslyší. „Generál Hilanska tvrdí, že je mrtvý.“

Mluvil tak nevzrušeně, až couvla. Tanielem byl posedlý od chvíle, co ji vzal s Jakobem pod svá křídla. Tvrdil, že je to jeho jediný přítel. Hledal ho už celé měsíce s vášní, která Nile připadala podnětná. A teď tohle? Bo býval občas odtazitý, dokonce chladný, ale teď...

„Ještě něco?“ zeptala se.

„To určitě zjistíme. Adamat si myslí, že může být ještě naživu, a Hilanska je jenom jeden člověk.“

Nile došlo, že není klidný – byl omámený.

„Jak si stojíme?“

„Hilanska nás propustil, ale já neodejdu, dokud si nepotvrdím, že je Taniel mrtvý. Chci tělo nebo hrob nebo prostě něco víc než jenom Hilanskovo slovo. Klidně půjdu i do kezkýho tábora, jestli budu muset. Adamat ověřuje Hilanskovu historiku u vojáků. Já udělám to samý.“ Zarazil se a přeměřil si ji od hlavy k patě. „Tohle bude nebezpečný. Jestli Hilanska zjistí, kdo jsem, mohl by mě nechat na fleku zabít – a tebe, Adamata, Oldricha a jeho muže jakbysmet.“

„Jenom proto, že se vydáváš za právníka?“

Zacukal mu koutek, ale rychle úsměv potlačil. „Mluvím vážně. Hilanska nemá privilegovaný rád, nevěří jim. A něco tají, takže už jenom to, že tady čenicháme, u něj vyvolá podezření. Je jako Tamás – udělá, co bude nejvýhodnější. I kdyby to znamenalo zabít spoustu lidí.“

„To vypadá jako přístup, kterého si můžeš vážit.“

„A můžu si ho vážit tak, že mu neřeknu, kdo doopravdy jsem. Anebo kdo jsi ty, když už jsme u toho.“ Zadíval se na její ruce a na delší dobu se odmlčel. Řekl jí, že žádný privilegovaný se nemůže dotknout jina bez runových rukavic, aniž by ho čirá magie spálila zevnitř, to může jenom bůh.

Zjevně kromě ní. A ona rozhodně nebyla bůh.

Nepochybovala, že pokud by si řekla, Bo by ji ještě dnes poslal zpátky do Adopestu. Tohle byla příležitost utéct. Mohla by vzít Jakoba a schovat se, využít peníze, co jí Bo zanechal. Nehrozilo by jí žádné nebezpečí.

Pokud by odešla teď, nikdy by se nenaučila ovládat svou nově nalezenou moc. Nikdy by nenašla privilegovaného tak trpělivého či pozorného, tak velice lidského, jako byl Bo. A nikdy by mu už nemohla splatit laskavost, s jakou se choval k ní i k Jakobovi.

„Co můžu udělat?“ zeptala se.

Nilu čekala v malém domku ze dřeva a kamene, kde kdysi podle vojáků bývala maštal.

Střecha držela jen silou vůle a místo dveří tu byl jen kus hovězí kůže, nicméně to vypadalo, že kvartýrmajstr Dvanácté brigády si vystačí i s tímhle. Na podlaze ležela sláma a na každém volném místě byly naskládány dřevěné bedny a soudky s prachem.

Bo jí řekl, ať se poptá na Taniela Dvě kule, zarazil její námitky, že jsou jeho příkazy nejasné, a nechal ji, ať si poradí sama. Nebyl zrovna vzorem strhujícího vůdce.

Nilu nevěděla, jak se má vojáků vyptávat na smrt jednoho z nich. A tak se rozhodla, že využije toho, co *uměla*.

Přes hrůzy, jež v zajetí u lorda Vetase prožila, se také mnoho užitečného naučila. Například jakou cenu mají dobré záznamy a jak je lze využít právě proti lidem, kteří tyto věci zapisují.

Kdosi odhrnul kůži na dveřích. Dovnitř se přišourala asi padesátiletá žena v modrém adranském kabátci, s kvartýrmajsterskými frčkami na límci. Byla štíhlá, většinu váhy měla v bocích a prošedivělé vlasy stažené do drdolu.

„Co pro tebe můžu udělat, drahoušku?“ zeptala se a bezstarostně se posadila na soudek s prachem.

„Jmenuju se Risara,“ představila se Nilu a uhladila si sukni. „Jsem sekretářka právníka Mattiase z Adopestu a potřebuju přístup k brigádním záznamům.“

„Aha.“ Kvartýrmajsterka frkla. „Tohle si musím ověřit u generála Hilansky.“

Nilu vytáhla aktovku, kterou měla v podpaždí, na klíně si ji otevřela a velice důkladně se začala probírat úředně vypadajícími dokumenty. Jeden vytáhla a podala ho kvartýrmajsterce. „Toto je povolení, které mi umožňuje přístup ke všem záznamům, které chci vidět. Myslíte, že generál se tím bude chtít v současné krizi zabývat?“

Kvartýrmajsterka si povolení přečetla dvakrát. Nila se snažila nedat na sobě znát nervozitu. Povolení bylo platné, ale Bo ji varoval, že armáda funguje vně občanského právního řádu – ať už to je zákonné, nebo ne.

„No dobře,“ podvolila se kvartýrmajsterka a vrátila dokument Nile. „Co chcete vidět?“

Nila se snažila nedat na sobě znát překvapení ani to, že vůbec netuší, co vlastně hledá. Co by jí tak pomohlo najít Taniela? Zjistit, co dělal před smrtí? „Dejte mi kopii všech rekvizit za poslední dva měsíce.“

„Všech?“ Kvartýrmajsterka se na soudku zakymácela. „To je několik set stránek.“

„Pošlete sem písaře. Počkám si.“

Kvartýrmajsterka cosi zabručela a začala se probírat bednami v rohu. Nila čekala a snažila se tvářit pokud možno trpělivě. Lord Vetas ji nutil běhat mu s posílkami – a ne všechny byly zcela legální – a ona rychle zjistila, že postačí chovat se, jako by někam patřila, a většina lidí bude předpokládat, že tam opravdu patří.

„Potřebujete ještě něco?“ zeptala se kvartýrmajsterka zabořená v papírech. „Nerada bych se tím probírala znovu.“

„Co záznamy o jednotlivých důstojnících?“

Kvartýrmajsterka zvedla hromadu zažloutlých papírů, tlustou, jako byla Nila široká. „Tak to budete muset zajít za generálovým pobočníkem.“

„Samozřejmě.“ Nila si od ní vzala záznamy a prolistovala je. „Potřebujete si udělat kopie?“

„Všechno je to trojitě. Proto je kolonka pro podpis prázdná. Až bude mít někdo čas, nechám vám udělat další kopii. Hledáte něco konkrétně?“

Nila chvíli váhala. Pokud by řekla, o co jí jde, mohlo by to vyvolat podezření. Ale představa, že se probírá všemi těmi

zprávami, vyvolávala značné obavy. „Nevíte, jestli si něco objednával kapitán Taniel Dvě kule?“

„Ano.“ Kvartýrmajsterka se chvíli škrábala na hlavě, jako by pátrala v paměti. „Myslím, že to bylo pár desítek věcí. Neřeknu vám přesné dny, ale žádosti od prachmistra jsou v kolonce ‚objednávka‘ označené ‚pm‘.“

„Velice jste mi pomohla. Děkuju. Mohla bych si to projít tady?“

Kvartýrmajsterka pokrčila kostnatými ramínky. „Mně to nevadí. Ale budete mě muset na chvíli omluvit. Jdu se vyčůrat.“

Nilá osaměla se záznamy. Chvíli jí trvalo, než přišla na to, jak jsou stránky uspořádané. Byly pokryté drobným písmem v několika sloupcích. Byla tu jména, data, objednávky a jestli byly vyřízené. Byly tam poznámky půltuctem různých rukopisů – zřejmě od různých kvartýrmajstrů. Jakmile našla první ‚pm‘ – žádost o další prach, která byla zamítnuta – nebylo těžké najít další.

Právě našla pátou žádost o prach, když za sebou uslyšela starou kvartýrmajsterku.

„Tady je,“ řekla ta žena. Nilá zdvořile vzhledla a zjistila, že je v malém prostoru lapená mezi dvěma obrovskými vojáky. Měli na sobě tmavomodré adranské uniformy s červenými lampasy a na hlavách vysoké medvědí čepice. Nebyli to obyčejní vojáci. Byli to grenadýři.

„Madam,“ promluvil jeden z nich, „pojdte, prosím, s námi.“

Nilá měla srdce až v krku. „Děje se něco?“

„Prosím,“ zopakoval. „Pojďte s námi.“ Ohlédl se, jako by byl nervózní. „A laskavě nedělejte povyk, madam.“

Nilá neměla příliš na výběr. Mohla by ječet, byla však jen malá šance, že to Bo uslyší. Ale i tak, co by mohl Bo udělat? Vzhledem k důvodu svého poslání nebyli v přátelském táboře. „Jistě. Jen si posbírám věci.“ Sebrala žádanky, zajistila je

šňůrkou a nacpala si je do aktovky, než se za muže vydala z místnosti.

„Držte se nás, prosím,“ pronesl jeden z mužů potichu, než vykročil. Nila si všimla, že druhý jde asi deset kroků za nimi. Skoro jako kdyby nechtěli, aby je s ní někdo viděl.

Vedli ji za velitelství generála Hilansky a za kopeček do jiného tábora. Zkoumala různé standarty a snažila se rozpomenout na brigády a regimenty adranské armády a žalostně selhala. Pokud ji tedy nevedli za generálem Hilanskou, tak za kým? Anebo ji vedli přímo k ohradě?

Muž před ní se náhle zastavil vedle bílého stanu a obrátil se, jako by tu měl stát na stráži. Jen ukázal na chlopeň. „Jděte dál.“

Druhý voják zmizel. Nila chvíli zírala na stan, zvědavá i s obavami, koho uvnitř najde. Začala zuby. Byla teď privilegovaná. Musí si zvyknout na nebezpečí – a riskovat. Vstoupila.

Uprostřed stanu seděl muž a zuřivě si něco zapisoval do notesu. Když Nila vstoupila, ani nevzhlédl, jen ukázal na židli naproti sobě a psal dál. Nila se pozorně rozhlížela. Nikde ani stopy po nebezpečí, i když to se v táboře plném vojáků mohlo vzápětí změnit. Přijala nabízenou židli a posadila se.

Podle velikosti stanu soudila, že ten muž je důstojník. Byl velký, vestoje jistě přes šest stop, a měl široká ramena a silné paže. Jeho obličej vypadal, jako by dostal pěstí víckrát, než bylo zdrávo, měl křivý nos a vysedlé lícni kosti. Jeho křeslo mělo kolečka jako ta, co používají mrzáci.

Všimla si, že v koutě visí jeho kabát se dvěma orly nad Adranskými horami na rameni. Taky měl čtyři frčky – Nila věděla dost, aby poznala, že je plukovník. Nečetla nedávno v novinách něco o plukovníkovi, který po hrdinské akci skončil ochrnutý?

Konečně přestal psát a v křesle se narovnal. „Ty jsi to děvče, co dneska odpoledne přišlo s tím právníkem?“

„Jsem sekretářka právního zástupce Mattiase.“

„Jak dlouho u něj pracuješ?“ Plukovník ji upřeně pozoroval.

„Nechápu, proč se ptáte.“

„Je to přímá otázka,“ opáčil. „Jak dlouho u něj pracuješ? Jsi jeho důvěrnice?“

Nila věděla, že se musí rozhodnout. Plně se postavit za Boa – být u toho, pokud bude odhalen a zabit – nebo předstírat, že je jenom obyčejná námezdní síla.

„Občas se mi svěřuje, pane.“

Plukovník přimhouřil oči. „Opravdu? Tak co má ten privilegovaný za lubem?“

Nila se musela ovládnout, aby nevyrazila k východu. „Nevím, co –“

„Nech toho,“ zarazil ji. „Znám Taniela Dvě kule ještě jako kluka. Myslíš, že bych nepoznal jeho nejlepšího kamaráda?“

„Omlouvám se, pane,“ řekla Nila. „Neznám vaše jméno.“

„Plukovník Etan.“

„Plukovník Etan. Pokud si myslíte, že někoho znáte, neměl byste ho pozvat do svého stanu?“

Etanovi se tvářil lehký úsměv. „Přišel sem Borbador hledat Taniela?“

Takové přímé otázce se Nila vyhnout nemohla. Ten muž tvrdil, že zná Taniela. To by mohl být nejlepší způsob, jak z něj vytáhnout informace. Nebo by to mohla být past. „Ano,“ potvrdila.

Etan si tiše povzdechl a zavřel oči. „Díky Adomovi.“

„Co prosím?“

Etan znovu otevřel oči. „Už několik týdnů se snažím zjistit, co se s Tanielem stalo. Co ho vyvěsili jako trofej nad kezký tábor, nikdo ho neviděl. Hilanska odmítá odpovídat na všechny otázky. Dokonce si od Kezů ani nevyžádal Tanielovo tělo.“

Nile vyschlo v krku. „Takže Taniel je mrtvý?“

„Netuším,“ přiznal Etan. „Ještě žil, když ho věšeli na ten trám. Žil, když ho na něm naposledy lidi viděli, a když potom Kresimír zabil Adoma, tak –“

„Počkejte, cože?“ Nila si nemohla pomoci. Předklonila se. „Kresimír zabil Adoma? O čem to mluvíte?“ Je snad ten muž blázen?

Etan mávl rukou. „Je to hrozně dlouhý příběh. A zřejmě ještě nedorazil do Adopestu. Do jámy, Hilanska tady drží všechno pěkně pod pokličkou. Abych zodpověděl tvou předchozí otázku, nepovažoval jsem za moudré vodit Borbadora sem. Doufám, že tebe sledují méně pozorně než toho údajného právníka.“

„Chcete, abych mu něco vyřídila?“

„Ano. Já Hilanskovi prostě nevěřím.“

„Bo podle mě nevěří nikomu.“

Etan se zamračil na své nohy. Zřejmě ji neslyšel. „Hilanska je vynikající důstojník a já mu prokazuju medvědí službu, ale poslední dobou se chová hrozně divně. Jak už jsem říkal, odmítá zjistit, co se stalo s Tanielem. Umíněně odmítá uvěřit, že by Tamás mohl být naživu. Navíc odkládá všechny Tamásovy nejvěrnější muže k jejich kumpaniím a povyšuje svoje vojáky, co pod ním slouží nejdýl. A mele o kezkým obchvatným manévru, který by mohli provést přes jižní hory – poslal dvě celky kumpanie do údolí na jihovýchodě, kde v případě kezkého útoku budou úplně k ničemu.“

Nila nedokázala předstírat, že se vyzná ve vnitřní politice armády, ale usoudila, že to bude podobné jako všude jinde a lidé budou soupeřit o povýšení či postavení – úplně jako v urozené domácnosti, kde byla před převratem zaměstnaná. Ale *věděla*, že Boovi na politice za mák nesejde. Nicméně Etan byl očividně rozrušený a ona usoudila, že by moc nepomohlo, kdyby mu to řekla.

„Můžete nám pomoci najít Taniela?“ zeptala se mírně.

Etan se zadíval na aktovku v jejích rukou. „Prošel jsem všechny Tanielovy žádosti o prach. Byl jsem u toho, když některý psal. Podle mě ti nepomůžou, ale další pár očí asi neuškodí. Udělal jsem všechno, co je v mé moci, abych zjistil, co se s ním stalo – a dával jsem pozor, jestli se nezačne vyptávat i někdo jiný. Bo bude možná muset jít do Kezu, aby získal další informace.“

„To by byla sebevražda!“ vyhrkla Nila. Ne že by to Boa zastavilo.

„To by nejspíš byla. Mrzí mě, že nemůžu pomoci víc. Ráno odjíždím do Adopestu. Jestli ti můžu ještě nějak pomoci v pátrání, dej mi vědět přes některýho z granátníků od dvanáctý.“

Nila mu poděkovala.

Vyšla ze stanu a vydala se přes tábor zpátky k jejich kočáru. Co jiného mohla dělat, než počkat na Boa a povědět mu o Etanovi? Etanova rada jí nepomohla, ale doufala, že Boovi zvedne náladu, až zjistí, že mají v táboře přítele, a že když viděli Taniela naposledy, ještě žil.

Jejich kočár přesunuli ze silnice do úžlabiny a vypřáhli koně. Nila se posadila dovnitř, aby si mohla pročíst žádosti, procházela všechny jednu po druhé a pečlivě zkoumala každou řádku, aby si byla jistá, že jí neunikla žádná Tanielova rekvizice. Sloupek, který ji zajímal nejvíc, byl ten, kam kvartýrmajistři zapisovali svoje poznámky k příslušné žádosti. Až do určité chvíle byly všechny jeho žádosti o střelný prach zamítnuty „rozkazem generálního štábu“.

Až asi před měsícem prach obdržel a poznámka říkala: „zvláštní povolení, generál Hilanska“. Nila si tu stránku dala stranou, aby ji mohla ukázat Boovi.

Stmívalo se a Nila nakonec musela papíry odložit. Připadalo jí zvláštní, že se ani Bo, ani Adamat ještě nevrátili. Vlastně

neviděla ani seržanta Oldricha a jeho muže. Opřela se o stěnu kočáru a říkala si, jestli je má jít hledat, nebo jestli se vrátí.

Měla dojem, že od protějších dveří slyší tiché cvaknutí. Obrátila se, ale dvířka byla stále zavřená.

„Haló?“ zavolala. Když nikdo neodpovídal, položila ruku na kličku a uvědomila si, že v táboře s desítkami tisíc lidí se ke kočáru nikdo nepřibližoval.

Protější dvířka se náhle prudce otevřela. Nila zahlédla tmavý kabát, zakrytý obličej a matný lesk oceli v měsíčním světle. Kočár se zakolébal, jak se někdo vrhl dovnitř a napřáhl ruku.

Nila se vrhla na druhou stranu a cítila, jak se jí v sukních zachytil nůž. Odvrátila se a uslyšela tichou nadávku pronesenou mužským hlasem, jak se útočník snažil vytáhnout nůž z látky. Nila se převalila zpátky na čepel a kopl muže do ramene.

Ten se se zachrčením stáhl a pustil nůž. Teď se však na ni vrhl s holýma rukama.

Zachytila ho pod rameny. Smetl její ruce a přitlačil je dolů, načež ji popadl kolem krku. Zatínal jí prsty do krku, a ona si vybavila horký dech lorda Vetase na svém rameni, když tenkrát udělal to samé.

Muž najednou zasyčel a odskočil od ní, protože mu hořel kabát. Tlak na hrdle polevil a Nila uviděla plamínky tančící jí na konečcích prstů. Skočila po muži, poháněná vztekem. Pokoušel se bránit, ale jeho pozornost se upírala spíš na hořící kabát, takže Nila pronikla jeho obranou.

S rukou stále v plamenech ho popadla za obličej a odstrčila.

Kůže a kosti jako by jí pod prsty povolovaly. Výkřik mu odumřel v hrdle a tělo se přestalo hýbat. Podušky a jeho šaty stále hořely a ona plameny utloukla sukni.

Tělo, jehož hlava se z větší části proměnila v odpornou černou hroudu na sedátku, stále leželo pod ní. Nila pomalu couvla. Hlavou se praštila o střechu kočáru, a tak se rychle sklonila.

Nedokázala odtrhnout zrak od mrtvoly ležící v doutnajících zbytcích vlastního oblečení.

Zadívala se na svou ruku. Byla pokrytá uvařenými kousky kosti a masa.

„Nilo, jsi –“

Bo s trhnutím otevřel dvířka, o něž se před chvílí opírala, a zůstal zírat na mrtvého. Ve tmě mu nebylo vidět do tváře.

„Pojď sem,“ řekl tiše, vzal ji za zápěstí a vytáhl ven. Jak ji odváděl, všimla si jenom štiplavého pachu kouře a spáleného masa, vlasů a vlny. Vytáhl z kapsy kapesník a jemně jí očistil ruku. Na prsty jí vylil něco ze své čutory. Pak se vrátil do kočáru pro aktovku.

„Já...“ Skoro nemohla mluvit. Srdce jí bušilo a ruce se jí třásly.

Právě zabila člověka, když mu upálila hlavu. *Vlastní rukou.*

„Zavazadla tu necháme. Zapálil bych kočár, ale to by přilákalo pozornost ještě dřív. Zatkli Oldricha a jeho muže. Musíme najít Adamata.“

Nila se podívala na svou ruku, nyní již čistou. Měla však stále pocit, jako by měla prsty spleené krví. Přinutila se podívat na Boa. Musela být silná. „A jestli chytili i jeho?“

„Zachráníme ho, pokud to půjde. Pokud ne, bude se o sebe muset postarat sám.“

„A všichni Oldrichovi vojáci?“

Bo se kradmo rozhlížel kolem sebe. „Ani já nedokážu dostat z vojenského tábora patnáct lidí. Kvůli nám by je čekala popravní četa. Tak jdeme.“ Zatahal ji za ruku.

„Ne,“ řekla Nila.

„Co tím myslíš, ‚ne‘?“

„To ty – *my* jsme je do toho zatáhli. A tak je taky vytáhneme.“

„Zatraceně, Nilo,“ sykl Bo. „Na to bychom museli mít pomoc, a tu prostě nemáme.“

Nila naklonila hlavu na stranu. „Ale ano, máme.“

KAPITOLA

5

Adamat se stačil vyptávat pouze tři hodiny, než si pro něj četníci přišli.

Právě hovořil s jednou mladou ženou o jejím bratranci u třetí brigády pod velením generála Ket, když na lokti ucítil ruku. Obrátil se, očekáváje Nilu nebo Boa s nějakými zprávami, ale místo toho vzhlížel – a ještě trochu výš – k důstojníkovi vojenské policie. Ten muž měl sudovitý hrudník, a když promluvil, jako by měl jeho hlas ozvěnu.

„Inspektor Adamat?“

„Ano.“

„Půjdete se mnou.“

Adamat sevřel svou hůl a zvedl obočí. „Omlouvám se, ale právě jsem uprostřed rozhovoru. Budete muset počkat.“ Obrátil se zpátky k ženě v hodnosti seržanta, doufaje, že to četníka odradí.

„Hned,“ zazněl mužův hlas.

Žena se naklonila k Adamatovi. „Inspektore, radši byste s ním měl jít.“

Adamat si vzdychl, přendal si v rukou klobouk a otočil se k četníkovi. „O co jde?“

„Máte jít se mnou.“

„Ano, to jsem pochopil. Jsem adranský občan a mám právo se ptát, proč mě odvádí strážník.“

Četník naklonil hlavu. „Tady platí vojenské právo a vy nemáte žádná práva, která vám nepřizná adranský četník. Tak půjdete se mnou, nebo vás mám odtáhnout?“

Naneštěstí nebyl tak hloupý, jak vypadal. Adamat rázně kývl. „Půjdu, ale proti své vůli.“

„To je vaše věc. Tudy.“

Adamat cestou táborem schválně hlasitě žehral. Srdce mu však bušilo jako o závod. Čekal, že si pro něj četníci dříve nebo později přijdou. Nakonec, pokud měl Hilanska opravdu nějaká tajemství, nebude chtít, aby tady někdo čenichal. Adamat jenom nečekal, že to bude tak rychle.

Vyslechl snad Hilanska Oldricha? Nebo možná některý z jeho vojáků poznal Boa? Zvrtnout se mohla spousta věcí, nedaly se vymyslet plány pro všechno. Možná ta holka ztratila kuráž a běžela za Hilanskou sama.

Tuto možnost ale hned zavrhl. Ta prادلena, nebo co byla zač, měla v očích ocel.

Táborovou ohradu tvořily jen tři věžeňské vozy poblíž místa, kde si na noc uvázali koně kavaléristé. Adamata dovedli k nejbližšímu vozu a stráže odemkly dvířka.

Velký četník popadl inspektora za ramena a strkal ho k vozu. Adamat zaskřípal zuby, chtěl ho napomenout, ale uvědomoval si, že není čas dělat si nepřátele. Všechny tři vozy byly plné – strčili sem Oldricha a jeho muže.

Adamatovi sebrali hůl. Nastoupil.

Oldrich si ho kysele prohlížel. „Koukám, že plán toho pri-

vilegovaného začíná skvěle,“ poznamenal, když se stráže vydaly na obchůzku.

„Kdy pro vás přišli?“ zeptal se Adamat.

„Ani ne před půl hodinou.“

„Řekli proč?“

Oldrich zavrtěl hlavou. „Pochytali nás, když jsme se rozdělili. Pár hochů bylo v jídelně, další dva na latríně. Provedli to hezky potichu a dali si práci, aby měli trojnásobnou přesilu.“ Naklonil se k mřížím vězeňského vozu a odplivl si. „Když přijdou potichu, je to zlý. Četníci se hrozně rádi vytahujou.“

„Chovají se, jako bychom byli nepřátelé státu,“ poznamenal jeden z vojáků. Ostatní přikyvovali a on dodal: „Polní maršál by s náma takhle nezacházel.“

Oldrich se ohlédl přes rameno. „Jenomže polní maršál tady není,“ opáčil. „Hlavně si pamatujte – plnili jste rozkazy. Pokud si to někdo má odskákat, budu to já.“ Prohlížel si Adamata, jako by uvažoval, jestli kvůli němu stojí za to jít před vojenský soud nebo něco horšího.

Podle mrzutého ticha Adamat hádal, že tohle už probírali.

„Kdy nás začnou vyslýchat?“ zajímalo ho. S četníky měl pramálo zkušeností, ale uměl si představit jen to nejhorší: Hilanska chce něco zakrýt. Bude je všechny mučit, aby zjistil, co vědí, a potom je nechá potichu popravit.

„Záleží na tom, jak moc spěchají. A jak velký sršní hnízdo jste tím vyptáváním rozkopli. Taky nás můžou jen pár dní držet a pak nás pustěj.“ Ovšem nemluvil, jako by tomu moc věřil.

Noc se táhla a Adamat pozoroval stany, čekal, až se Hilanskovi četníci vrátí, aby je vyslechli. Hodiny mýjely. Čím víc o tom Adamat uvažoval, tím víc byl přesvědčený, že Oldrich měl pravdu: Hilanska jim chtěl jenom zabránit, aby věci zkomplikovali. Potřeboval je odstranit z cesty, to bylo vše. Stále byli v průšvih, ale Adamat se přesto dokázal uvolnit.

Právě začal podřimovat, ramena opřená o chladnou ocel vězeňského vozu, když zaslechl syknutí.

Obrátil se a přímo za sebou uviděl Boa. „Jak dlouho tu jste?“ zeptal se privilegovaný přes mříže.

Adamat se otřepal. „Pár hodin, myslím.“

„Hlídky jsou v bezvědomí. Máme pár minut, než přijdou stráže z obchůzky. Musíme jít. Okamžitě.“

Adamat váhal. Pokud je chtěl Hilanska pouze na chvíli zadržet, útěk by věci jenom zhoršil. Bo přešel před vůz a olízl si koneček prstu v rukavici. Kmitl prsty a položil je na ocelový zámeček.

„Jsi si jistý, že je to dobrý nápad?“ ujišťoval se Adamat.

„Pokusili se zabít Nilu,“ vysvětloval Bo. „Nechtějí nás umlčet – chtějí nás zabít. Nilo! Vezmi si druhý vůz.“

Adamat se obrátil a viděl Nilu běžet k vedlejšímu vězeňskému vozu. Rozhlédla se, jako by se styděla, a pak natáhla jednu ruku před sebe, dlaní nahoru, jako by držela ovoce. Adamat se zamračil. *Co to dělá?*

Na dlaní jí zatančil chladný modrý plamínek. Popadla zámeček. Ocel se jí v ruce roztavila a se sykotem стекла na zem. Jeden voják tiše zaklel.

Ta holka je privilegovaná? Nebylo divu, že Bo trval na tom, že ji vezme s sebou! Ale kde má rukavice? Adamat neměl čas o tom rozjímat, protože ho šuškející vojáci přistrčili dopředu.

„Jak se do jámy dostaneme z tábora?“ sykl na Boa.

„S pomocí,“ opáčil Bo. Tiše hvízdal a ze tmy poblíž uvažovacích kolíků se vynořili dva muži. Oba měli přes šest stop a v náručí nesli rance modrých a karmínových uniforem. „Oldrichu,“ řekl Bo, „ať se chlapi oblíknou. Právě se připojili ke grenadýrům dvanáctý brigády. Ty taky, Adamate. Natáhněte si to přes šaty, hoši. Nesmíme nechat stopy, jak jsme unikli.“

Adamat popadl jednu uniformu a natáhl si ji přes oblek. Vůbec mu nepadla, byla ušitá pro někoho mnohem většího. Následoval kabátec, pak mu podali medvědí čapku.

Nilu prošla kolem vojáků, urovnávala stejnkroje, tu a tam něco popotáhla. Připojila se k Adamatovi s Boem a mávla na grenadíry. „Patříte k čestné gardě plukovníka Etana,“ vysvětlila Adamatovi. „Doprovodíte ho do Adopestu. Měl odjet ráno, ale dostal zprávu, že onemocněl někdo z rodiny, a tak odjíždí už v noci.“

„A můžeme tomu plukovníkovi Etanovi věřit?“

Bo chvíli váhal, pak ale kývl. „Jeden z Tanielových kamarádů.“

Adamat se podíval z Boa na Nilu. Ti uniformy neměli. „A co vy dva?“

„My půjdeme svou cestou.“ Bo to dál nerozváděl.

„A tahle občanská válka?“ zeptal se Adamat.

„To není můj problém.“

Nilu se na Adamata omluvně podívala.

„Tak pohyb,“ zavrčel Bo. „Strážte se mění za hodinu. Počkáme tady a přesvědčíme se, že si vašeho útěku nevšimnou, dokud plukovník neodjede, a pak vytvořím falešnou stopu, co povede k Admoři. Budou si myslet, že jste unikli ve člunu.“

Adamat potlačil touhu mu poděkovat. Nakonec, nebyl by tady nebyť Boova naléhání. „A můj syn?“ Potřeboval svého syna zpátky a Bo byl jediný, kdo mu s tím mohl pomoci.

„Najdu Taniela a potom tě vyzvednu v Adopestu. Máš moje slovo.“

Adamat stísněně kývl a vydal se s Oldrichem a jeho muži za grenadíry. Vedli je přes tábor rychlým pochodem a Adamat měl co dělat, aby s nimi udržel krok. Oldrichovi muži byli adranští vojáci. Možná nebyli tak velcí jako grenadíři, ale mohli je hrát bez větší námahy. Adamat byl nejméně o deset

let starší než většina z nich, změkklý věkem a rodinným životem. Byl zvyklý jezdit v kočárech, ne pochodovat.

Vzpomínal si na dobu na akademii, kdy Tamás, tehdy plukovník, začal dláždit cestu obyčejným lidem k vyšším hodnostem. Adamat tehdy zvažoval, že se nechá naverbovat.

Po třech minutách pochodování už vyslal tichou modlitbičku za to, že to neudělal.

Brzy dorazili do části tábora, kde přebývali grenadýři dvanácté brigády. Adamat poznal jejich zástavu – dva orly nad Adranskými horami – a snažil se vybavit, co ví o plukovníkovi Etanovi.

Etan byl profesionální voják. Bylo mu něco přes třicet a povýšení dosáhl za zásluhy v bitvě během jedné z mnoha malých válek v Gurle poté, co gurlišské tažení údajně skončilo. Jeho postup mohl vypadat rychlý, ale byl méně neobvyklý, když Adamat vzal v úvahu, jak krátká obvykle grenadýrská kariéra bývala. Vojáci v úderných jednotkách obvykle nežili dlouho, a jen málokterý z těch hromotluků se vyznačoval inteligencí.

Adamat si také vzpomněl, jak před pár týdny četl v novinách, že Etana zranili v bitvě. Prý skončil ochrnutý.

Namáhavě lupal po dechu, když na okraji tábora zahlédl čekat kočár obklopený čestnou gardou asi padesáti grenadýřů. Několik z nich stálo poblíž s ručnicemi a výstrojí. Adamata, Oldricha a ostatní chvatně vystrojili.

„Zařadit!“ houkl kapitán. „Zatracení psi, jdete pozdě! Nejsste hodni, abyste nesli plukovníka na svých zádech! Nebo abyste mu myli nohy. Až se vrátíme, budete všichni kopat latríny!“ Proběhl kolem nich a klepal je do kolen jezdeckým bičkem. Adamata to štíplo na lýtku, musel polknout nadávku. Snažil se hrát svou roli dobře. Neodvažoval se ji narušit.

„Ano, pane!“ křikl s ostatními.

Kapitán se postavil vedle něj, naklonil se k němu a potichu

řekl: „Jestli mému plukovníkovi způsobíte nějaké potíže, osobně vás zabiju.“ Odešel, než mohl Adamat odpovědět.

Z kočáru se vynořila ruka a bouchla do stěny. Adamat sotva začal popadat dech, a už zase rychle pochodovali.

Než kočár vyjel po udusané hlíně táborové uličky na dlážděnou silnici do Adopestu, měl už obličej zalitý potem. U severního kontrolního stanoviště se zastavili. Ke kočáru přistoupili dva strážní.

Adamat nebyl dost blízko, aby slyšel následující hovor. Stál s ručnicí na rameni, batoh mu tlačil na bedra, a doufal, že si nikdo nevšimne, jak je na grenadíra malý – nebo že má uniformu celou propocenou, když ještě ani pořádně nevyrazili.

Jeden strážný pokrčil rameny, pak oba ustoupili a nechali Etanův kočár projet. Adamatovi nevěnovali jediný pohled, když klusal kolem nich.

Šli celou noc a jeho pálily nohy a plíce měl jako v ohni. Každá rána z posledních šesti měsíců jako by se znovu otevřela – bolel ho nos, rány na břicho a na rameni svědily a podlitiny, o nichž ani nevěděl, že je má, začaly píchat. Měl pocit, že se opožďuje – jak za Oldrichovými muži, tak za Etanovými skutečnými vojáky – a snažil se přidat.

Taková žalostná existence. Kdo má žaludek na to, aby se nechal takhle týrat? Adamat využil rozhořčení k tomu, aby dokázal pokračovat. Celá tahle výprava byla zbytečná. Taniel byl nejspíš mrtvý a potrvá týdny, možná měsíce, než se Bo vrátí, aby mu pomohl hledat Josepa. Pokud se vůbec vrátí. Proč s tím vůbec souhlasil?

A celá ta záležitost s Hilanskou a Ket. Nepochyboval o tom, že to přivodí zkázu Adra. Čím víc přemýšlel o mapě, již viděl na Hilanskově velitelství, tím víc byl přesvědčený, že generál se jen nepřipravuje na boj – naopak, že ho přímo vyhledává.

Opravdu by byla Ket schopná obvinít Hilansku jen proto,

aby zakryla svoje stopy? Možná si myslela, že se na její stranu postaví víc členů generálního štábu. Nebo si možná myslela, že přetáhne Adomova křídla. V každém případě ji Hilanska a Kezové mezi sebou rozdrťí.

Věděla, že kvůli ní zemřou tři brigády adranské pěchoty? Byla opravdu tak sobecká?

Adamat si neuvědomil, že se zastavil, dokud si nevěšiml, že kočár s doprovodem už jsou čtyřicet kroků daleko. Rozběhl se za nimi a nutil se nevnímat bolest v kolenou. Dorazil právě ve chvíli, kdy nechal kapitán zastavit.

Adamat se protlačil mezi vojáky, míře k Etanovu kočáru, když na prsou ucítil ruku.

„Neřekl jsem rozchod,“ zavrčel kapitán. „Zpátky do řady, nebo dostaneš výprask.“

„Musím mluvit s plukovníkem,“ řekl mu Adamat.

„Nic takového neuděláš. Zpátky do řady!“

Na tohle neměl Adamat čas. Srdce mu bušilo naléhavostí, která neměla nic společného s rychlým pochodem. „Nejsem jeden z vašich pitomých vojáků a vy to víte,“ štěkl. „Oceňuju vaši pomoc, ale teď uhněte. Mám úkol od samotného polního maršála Tamáse.“

„Polní maršál Tamás je –“ začal kapitán a narovnal se.

„Kapitáne!“ zavolal hlas z kočáru. „Uklidněte se. Nechte inspektora jet se mnou.“

Adamat potlačil vítězoslavný úsměv. Nemusel si toho muže zneprátelit ještě víc. Protlačil se kolem něj, otevřel dvířka kočáru a nastoupil.

Ve tmě bylo těžké rozeznat Etanovy rysy. Adamat si byl jistý, že je to velký chlap. Byl na sedadle podepřený – pravděpodobně přivázaný, vzhledem ke svému stavu – a opíral se o hůl.

„Už si můžete sundat tu uniformu,“ řekl Etan. „Pokud se za námi někdo teď vydá, stejně to jako převlek moc nepomůže.“

Adamat si sundal medvědí čapku, svlékl karmínový kabát a vydechl si úlevou. Okamžitě toho zalitoval, protože mu studený noční vzduch pronikl k propocenému obleku vespod, což ho zastudilo až do morku kostí. „Děkuju za pomoc, plukovníku,“ řekl.

„To je to nejmenší, co můžu udělat.“ Etan bouchl do stěny kočáru a ten se opět rozjel. „Taniel mi zachránil život. Byl to můj velmi dobrý kamarád. Víím, že se mu snažíte pomoct. Jen mě mrzí, že jsme všichni nemohli udělat víc.“

„Ještě možná můžeme udělat víc,“ poznamenal Adamat a rychle dodal: „Tedy pro armádu.“

Etan jen něco vyhýbavě zabručel.

„Ta záležitost s Ket a Hilanskou může znamenat konec Adra,“ pokračoval Adamat.

„Já si v týhle věci umyl ruce. Vracím se na sever a potichu odejdu do výslužby. Chromýho granátníka nepotřebuje nikdo, ať už tuhle válku vyhraje, nebo ne.“

„Ale...“

„Žádná ‚ale‘, inspektore. Jsem rád, že jsem vám pomohl uniknout před Hilanskovými machinacemi, ale tohle pro mě znamená konec.“

„Rozumím.“ Adamat se naštvane udeřil pěstí do dlaně.

Etanova další slova zněla váhavě. „Pokud můžu nějak urychlit vaši cestu, udělám to.“

„Můžete,“ ujistil ho Adamat a pocítil nový příval naděje. „Hodil by se mi doporučující dopis.“

„Pro koho?“

„Pro brigadýra Abrax z Adomových křídel. Myslím, že víím, jak zachránit oddíly generála Ket.“

KAPITOLA

6

Taniel pozoroval oddíl adranských vojáků pátrajících v sou-
těsce pod ním.

Sledoval je, co předevcírem opustili údolí Veridi a oddělili se od hlavního voje. Bylo jich celkem dvanáct, měli na sobě adranskou modrou, na zádech plnou výstroj a v podpaží ručnice. Ostražitě postupovali údolím, za den urazili sotva míli a prozkoumávali každou jelení stezku a puklinu, na jakou narazili.

Tímto tempem jim potrvá další dva dny, než najdou Ka-poe-
linu skrýš.

Taniel potlačil nutkání vstát a zavolat na ně. Chtěl seběhnout ze svahu, sklouznout se na suti a zamávat rukama, aby ho uviděli. Už celé týdny neměl pořádné jídlo a měkkou postel. Kůži měl rozpraskanou a špinavou a celé tělo ho bolelo po výprasku od Kresimírových vojáků.

Už dávno přestal vnímat svůj pach – jasný důkaz, že si zvykl na vlastní smrad.

Jediný důvod, proč zůstal zticha, bylo hlodající podezření.

Bylo vysoce pravděpodobné, že hledají jeho. Hory jihozápadně od Adra byly v podstatě neprostupné a rozsáhlá síť údolí nevedla na žádné důležité místo. Co jiného by tu tedy adranští vojáci dělali? Skutečnou otázkou bylo: *Proč hledají jeho?*

Nikdo ve velení neměl důvod posílat za ním celé dvě kumpanie. Generál Hilanska zradil Taniela, zradil Tamáse a zradil Adro. Tohle mohli být jeho vybraní muži. Nebo se možná vrátil Tamás a oni byli na jeho straně.

Ale kdyby tomu tak bylo, určitě by na něj zavolali. Byl zmítán nerozhodností. Na míli nebylo možné poznat některého z nich. Taniel tiše zaklel. Kdyby mu zbyl nějaký prach, viděl by jasně na pět mil.

Sejít z hory natolik nenápadně, aby si ho nevšimli, mu trvalo několik hodin. Boty měl plné kamínků a lýtka ho bolela a už se skoro stmívalo, když se konečně přikrčil ve stínu za balvanem asi sto padesát stop od oddílu. Po čele mu stékal pot. Znovu zaklel.

Každý voják nesl ručnici s nasazeným bodákem. Z dálky by se dal tvar ručnic zaměnit za libovolnou křesadlovku, ale odtud Taniel jasně viděl štíhlou hlaveň a zaoblenou pažbu. Tohle nebyly křesadlovky. Tohle byly větrovky – kulky nevystřelovaly díky spalování střelného prachu, ale stlačeným vzduchem.

Byly to choulostivé, nespolehlivé zbraně. Vojáci je nosili jedině tehdy, když potřebovali zabít prachmistra.

Taniel počkal ve skrýši do setmění. Díval se, jak vojáci rozbíjejí tábor, a pak zamířil zpátky do prudkého svahu.

Po kozích stezkách přešel hřeben a asi míli ho sledoval k východu, zpátky k úzké puklině vklíněné pod dva velké, ploché balvany.

Ka-poel seděla se zkříženýma nohama, záda opřená o stěnu jejich jeskyně. Popelavé píhy jí zakrývalo bláto, dlouhý černý

plášť měla potrhaný a obnošený. Pod očima měla velké černé kruhy. Vzhlédla k Tanielovi a hlava jí klesala vyčerpáním.

„Oddíl adranských vojáků,“ hlásil Taniel. „Po zuby ozbrojený větrovkama.“ Spustil se na zem vedle ní a odmítal se podívat na voskovou panenku ležící před ní na zemi. „Nepochybně Hilanskovi muži.“ Únavu cítil až v kostech. Každý sval ho bolel a ruce se mu třásly, jak mu chyběl prach. To byl pokrok. Před pár dny se kvůli abstráku sotva dokázal postavit. „Postupují údolím nahoru. Brzy dorazí k ohybu a zamíří sem. Nepotrvá jim to dýl než dva dny. Necítím u nich ani unci prachu.“

Nuceně se usmál. Ka-poel si mu položila hlavu na rameno a Taniel se snažil sedět rovně. Nesměl ukázat, jak je utahaný. To by k ní nebylo čestné.

Ne po tom, co ho zachránila. Její kouzla mu poskytla sílu. Zadržovala boha pouze silou své vůle.

Taniel se konečně podíval na voskovou figurku ležící v prachu. Ten obličej poznal, od jemné brady a zlatých vlasů až k ošklivé černé díře, kde kdysi bývalo oko. Na prsou figurce ležel kámen o velikosti jeho pěsti a z hlavy jí trčela dlouhá jehlice.

Taniel jemně sundal Ka-poel hlavu ze svého ramene. „Je čas,“ řekl.

Podívala se na něj s otázkou v očích. Napadlo ho, jak by asi zněl její hlas, kdyby mohla mluvit. Políbil ji na čelo a vyškrábal se na nohy.

„Musím jít pozabíjet své krajany.“

Těsně po půlnoci se Taniel plížil dolů horou. Byla hluboká noc, měsíc v první čtvrti zakrývaly řídké mraky. Celý se chvěl námahou ze sestupu a dával veliký pozor, aby neshodil lavinu kamíneků nebo nevylekal drobnou zvěř. Oči ho bolely, jak usilovně vyhlížel do tmy.

Měl mušketu, kterou během šíleného útěku sebral v kezkém táboře. Byla to jeho jediná zbraň. S nasazeným bodákem mu moc neposlouží, jediné snad jako oštěp, protože neměl ani prach, ani kule. Kabát nechal Ka-poel, protože stříbrné knoflíky by mohly zachytit zbloudilý měsíční paprsek a prozradit ho nepříteli – přezku na opasku měl obalenou kůží, aby nebyla vidět.

Jasně pociťoval nedostatek prachu. Jediná dávka černého prachu by mu zbystřila smysly a umožnila mu vidět jasně i potmě. Otupila by bolest v kostech, rozbolavělá záda i nohy, a dala by mu sílu a rychlost, takže vyřídí tučet mužů by bylo...

No, rozhodně ne snadné. Ale také ne nemožné.

Přikrčil se na svahu a zkoumal svou kořist.

Oddíl adranských vojáků se utábořil ve stínu deset stop vysokého vodopádu, zády k mělké prohlubni ve skále. Po několika minutách pečlivého zkoumání rozeznal druhou hlídku pod táborem, asi třicet kroků daleko v údolí. Bylo to dobré obranné postavení, nedokázal by ho obejít.

On ale nehodlal nikoho obcházet. Ne sám. Vodopád bude to jediné, co mu poslouží jako krytí, až půjde blíž.

To, že neviděl potmě, pro něj byla rána, ale přepadení si plánoval už déle než týden. Terén znal nazpaměť. Tohle bylo jedno z půl tuctu míst v údolí, kde by se mohli zvědové utábořit, a on měl pravdu až po to, kam postaví hlídky.

Adranskou modrou bylo potmě vidět hodně špatně, ale prozrazovaly je stříbrné knoflíky. Taniela se zmocnily obavy. Mezi těmito lidmi vyrůstal – možná ne přímo s těmi, kteří ho teď honili, ale určitě to byli jejich druhové. Tohle byli jeho bratři a sestry.

Proč ho potom ale honí s větrovkami? Tolik větrovek mohl v Adru získat pouze Hilanska. Pouze on by dokázal sebrat tolik vojáků, kteří mu budou natolik věrní, aby šli po prachmistrovi. *Už jsem pár adranských vojáků zabil*, připomínal si. Odporné

vojáky generála Ket, co poslala za ním a za Ka-poel. *Dokážu to zase.*

Jak sestupoval dolů k vodopádu, pod nohama se mu převalily kamínky. Hlídka pootočila hlavu a zvedla hlaveň větrovky. Taniel se zarazil; dýchal mělce. Jako by uplynula celá věčnost, než žena zase hlaveň sklonila a obrátila se k východu, směrem do údolí.

Taniel vstoupil do potoka a studená voda mu natekla dírou do boty. Zlehka našlapoval a propracovával se k hlídce. Natáhl ruku, aby z muškety sundal bodák.

Na šíji mu vyrazil studený pot. Bodák se nepohnul. Zakroužil silněji, ale bez úspěchu.

Bojoval se sílící panikou. Stále to mohl udělat holýma rukama, ale beze zbraně to bude nejistější a osobnější.

Opatrně položil mušketu na břeh potoka, udělal tři kroky, ovinul ženě ruku kolem krku a druhou přiložil na vaz. Okamžitě zatlačil a ohnul loket, aby přerušil proud vzduchu a krve do mozku.

Žena tiše škytla a pustila větrovku do potoka. Tanielovi poskočilo srdce, jak zbraň zarachotila. Ohlédl se na tábor a v duchu počítal.

Dvacet vteřin pro bezvědomí. Čtyři minuty, aby byla smrt jistá.

Zoufalé drásání ustalo už po osmi vteřinách. Taniel dál počítal, a když bylo zřejmé, že nikdo nespustí poplach, zavřel oči.

Proč by měl ušetřit některého z vojáků, kteří ho honí? Pokud jediný z nich dnešní noc přežije, spustí poplach u kumpannie dole v údolí a Taniel bude mít na krku dvě stě mužů, možná víc. On i Ka-poel.

Úplně se žena přestala vzpírat po osmnácti vteřinách. Taniel ji držel dál a přitáhl si ji k sobě. Tamás to nazýval vražedné objetí.

Taniel ucítil na tvářích vlhkost.

Vzpomínal na dobu, ne příliš vzdálenou, kdy se v horách daleko na východě odtud díval přes hlaveň ručnice na svého nejlepšího přítele, odsouzeného k smrti jen proto, že byl privilegovaný čaroděj.

Po třiceti vteřinách ženu pustil. Ani vztek mu nedokázal dodat dost sil. Svezla se mu v ruku a on ji zlehka položil na břeh potoka.

Přiložil jí ruku na ústa a ucítil dech. Vynadal si za svou slabost. Rychle seběhl dolů a obešel tábor. Zastavil se jen jednou, když se jeden ze spících vojáků zavrtěl, ale jenom cosi nesrozumitelného zamumlal, obrátil se na druhý bok a znovu usnul.

Tanielovi bušilo srdce v uších. Původní plán, přinejlepším chabý, spoléhal na to, že odstraní hlídky, a pak je všechny zabije ve spánku. Krutý, ale účinný.

Co mohl dělat? Až by se ráno probudili, zjistili by, že je někdo přepadl. Pochopili by, že ho našli, a čeho by svým útokem dosáhl? Ničeho.

Jak se blížil k druhé hlídce zezadu, zrychlil a zahodil opatrnost. Pod nohou se mu převrátil kámen, suť se začala sypat a on zaklel nahlas.

Muž se k němu obrátil s otázkou na rtech.

Taniel vyrazil a praštil ho pěstí do brady, popadl ho za předek uniformy a zachytil větrovku, než mohla dopadnout na zem. Muž se mu zhroutil k nohám.

Taniel si ho prohlédl ve světle měsíce, co na okamžik vykoukl zpoza mraků. Rysy měl měkké, mladistvé, neošlehané léty válčení. Vypadal na osmnáct. Rekrut?

Sebral mu větrovku a přejel po ní dlaněmi. Měla dlouhou hlaveň s hladkým vývrtem, ne jako mušketa, se spoušťovým mechanismem v místě křesadlového zámku a zaoblenou nádobou na vzduch místo pažby. Pro prachmistra to byla strašlivá

zbraň a jen nákladná výroba a nespolehlivost zabránily, aby se stala běžnou výzbrojí kezké armády. V Adu je Tamás rovnou zakázal.

Zničit spoušť bylo celkem snadné, ale Taniel potřeboval předat zprávu.

Zvedl ruku k noční obloze a mezerami mezi prsty se zadíval na měsíc. Vzpomněl si, jak zabíjel ty adranské vojáky – vymetače. Vzpomínal na to, jak jednomu vrazil ruku do úst poté, co ten šmejd promluvil o znásilnění Ka-poel, jak mu zahákl prsty za zuby a škuhl. Vzpomínal na ten pocit, kdy v čelisti praskly vazy a sanice se urvala.

A to všechno bez prachu. Poháněl ho pouze jeho vztek a Ka-poelino zvláštní kouzlo.

Popadl teď hlaveň větrovky oběma rukama a zabral. Hlaveň pomalu povolovala. Ohnul ji do pravého úhlu, i když jeho svaly hlasitě protestovaly nad silou, jakou to vyžadovalo.

Vplížil se zpátky do tábora. Našel pytel a posbíral všechny nádoby na vzduch, vzal i všechny potraviny a výstroj – vzal si nůž, meč a dost jídla, aby jim s Ka-poel vystačilo na měsíc.

Nechal je tam všechny spát zdravým spánkem. Až se ráno probudí – nebo až se jejich hlídky proberou k vědomí – zjistí, že byli oloupeni.

A uprostřed tábora, hned vedle ohniště, zanechal úhlednou hromádku jedenácti větrovek s hlavními ohnutými do L.

KAPITOLA

7

Nila čekala severozápadně od adranského tábora, šaty zvlhlé od trávy. Hvězdy zakrýval závoj mraků, a i přes tisíce ohňů v táboře na jihovýchodě a Boovo teplé tělo vedle sebe se cítila v té divočině zcela opuštěná.

Věděla, že ve dne uvidí pláně táhnoucí se jižně od Adopestu až k hlubokému Smolnému hvozdu obtáčejícímu Milířské pohoří západně od nich. Na východě bylo Admoře a na jihu Adranské hory oddělující Adro od Kezu.

Slyšela, že Adranské hory se jim říká v Adru a Kresimské v Kezu. Zamnula si dlaně, aby se zahřála, a říkala si, jaké jméno asi tyto hory nosí na mapách mimo Adro a Kez. Už vládl podzim, bylo chladno a ze stromů každou chvílí opadá listí. Všechny svoje šaty měla v zavazadle na střeše kočáru, který zanechali v adranském táboře.

A v něm seděla mrtvola asasína s roztaveným obličejem.

„Pomůžeš i tak Adamatovi najít jeho syna?“ zeptala se. Ve

chvíli, kdy promluvila, ji napadlo, že pokud je Bo ochotný lhát Adamatovi, nebude váhat skrýt pravdu i před ní.

Zavrtěl se. Vyklouzli z tábora bez větších potíží – Bo použil nějaký svůj kouzelný trik a vojáky a hlídky obcházel, jako by byli neviditelní. Od té doby toho privilegovaný moc nenařekl.

„Já svoje slovo držím,“ prohlásil. S lehkým zaváháním. A lítostí v hlase. *Nechtěl to udělat.*

„Říkáš si, že jsi s sebou neměl Adamata a Oldricha vůbec brát,“ poznamenala Nila tiše.

Hlasitě frkl, ale neřekl nic.

„No?“

„Samozřejmě. Přineslo to akorát potíže. Sice nám to umožnilo setkat se s Hilanskou, ale jenom jsem je ohrozil a nám všechno ztížil. Sám jsem mohl proklouznout do tábora, mučit pár důležitých lidí, získat informace a zase vypadnout.“

Bylo zvláštní, jak Bo jedním dechem vyjadřoval lítost nad ohrožením těch mužů a vzápětí mluvil o mučení nevinných vojáků. Pro Nilu se tyto dvě věci navzájem vylučovaly, a přesto Boa stále považovala za slušného člověka. Mýlila se, nebo bylo všechno mnohem složitější?

Bo zamítavě mávl rukou, jako by odpovídal na něco, co neřekla nahlas. „Teď už se mu nic nestane.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Určitě už zjistili, že jsou vězni pryč,“ vysvětloval Bo. „Pokud by kolem toho chtěl Hilanska dělat povyk, už by to tu pročešávaly pátrací oddíly. A za plukovníkem Etanem by vyrazili jezdcí. Ne. Hilanska to zamete pod koberec. Možná nemá na organizovaný pátrání čas nebo lidi.“ Naklonil hlavu k Nile a ona měla dojem, že ve tmě vidí, jak se usmívá. „Ten asasín s roztavenou hlavou je možná odradil od pronásledování.“

Nilu si odkašlala. Nechtěla o tom mluvit. Do jámy, nechtěla

na to ani vzpomínat. Pocit, jak mužova hlava povoluje pod její planoucí rukou, bude vyvolávat noční můry ještě pár měsíců. Otřásla se. „Co tady hledáme?“

„Špehy,“ odpověděl.

Uchechtla se, i když nechtěla. „Špehy? Tady? V černočerné tmě?“

„Nedívej se na ohně v táboře. Dokonce i na tuhle dálku ti kazí noční vidění.“

Dívala se právě tam a doufala, že se dneska v noci vyspí někde v teple. Začínaly jí cvakat zuby, a tak se posunula blíž k Boovi. „Jsmo uprostřed ničeho. Proč by sem nějaký špeh chodil?“

„Aby obešel hlídky,“ řekl Bo. Zahlédla stín jeho ruky, jak ukazoval. „Hilanskův tábor je támhle. A támhle,“ pokračoval a ukázal na jih, „asi sedm mil daleko, je Ketin tábor. Za ním jsou Kezové. A támhle,“ tentokrát ukázal k severozápadu, „jsou Adomova křídla, žoldnéřská kumpanie v žoldu Adra.“

„Drží se stranou, zatímco se jejich zaměstnavatelé perou?“

„Přesně tak,“ prohlásil Bo a znělo to potěšeně. „No a kvůli tomuhle rozkolu v armádě Hilanska nejspíš nedůvěřuje svým mužům, takže jeho špeh neprojde hlídkama na jihu a radši to vezme přes sever a bude předstírat, že je kurýr na cestě do Adopestu. Pár mil severně od tábora sjede ze silnice, změní směr a vydá se směrem sem, kudy se dostane buď ke Kezům, nebo k Adranům, anebo k tomu žoldnéřskému táboru, a sejde se se svým kontaktem.“

„Jak to můžeš vědět?“

Bo se uchechtl. „Vyrůstal jsem na ulici a pak v domácnosti polního maršála Tamáse. Mám vzdělání ve strategickém dedukování a odhadování, jakýho se většině privilegovaných nikdy nedostane. A teď se přestaň vyptávat. Otevři třetí oko.“

Téměř všichni schopní kouzlení dokážou používat třetí oko

a nahlédnout do jina. Umožňuje jim to vidět značku, kterou ve světě zanechá kouzlení, a také vidět každého jiného s touto schopností. Tohle ji Bo naučil ze všeho nejdřív: podívat se za to, co bylo skutečné, a uvidět kouzlo vespod.

Několikrát se mělce nadechla a přivřela oči, soustředila se na svaly kolem očních bulv. Samo o sobě se to podobalo šilhání. Obrátil se jí žaludek a málem se předklonila, ale přinutila se vydržet, otevřít oči naplno a podívat se do jina.

Svět, který viděla nyní, byl slabý, jako by hleděla přes tlustý závoj. I ve tmě rozeznávala krajinu, ale jako by byla bezstarostně načrtnutá v pastelových barvách, jako umělcova skica.

Obrátila se k adranskému táboru a na okamžik měla dojem, že se počet táborových ohňů zdvojnásobil. Byla to záře obdařených v jinu. Celý tábor vypadal jako šmouha.

„Budu zracet,“ prohlásila.

„Nepoddávej se tomu,“ pošeptal jí Bo do ucha, čímž ji polekal. „Nevolnost se cvičením oslabuje.“

„Takhle toho špeha najdeme potmě?“

„Ano.“

„Myslíš si, že špeh bude privilegovaný nebo obdařený?“

„Privilegovaný ne,“ opáčil Bo. „Spíš obdařený. Mnoho špehů je. Mají tak něco navíc. A i kdyby ne, nezáleželo by na tom.“

„Jak to?“

„Prachmistři obyčejné lidi v jinu nevidí. Obdaření taky ne.“

„Ale privilegovaní ano?“

„Ano. Velice slabě. Jestli je privilegovaný jako vatra a obdařený jako lucerna, obyčejný člověk je jako světluška. Jejich barva v jinu je tak slabá, že by sis mohla myslet, že si to jenom představuješ.“

Dívat se do jina začínalo bolet. Oči měla vysušené a od spánků ji začínala bolet hlava.

„K čemu tohle může být?“

„Chce to bystrý zrak,“ tvrdil Bo. „A cvičit.“

„Jestli je tohle cvičení, tak to už nechci.“

„Já cvičení odjakživa nesnášel,“ přiznal Bo a jeho hlas ji hřál na uchu. „Ale jinak se nezlepšíš. Seš pak chytrější a odolnější než lidi, kteří ti chtějí ublížit. A když jsi privilegovaná... tak to znamená každého.“

Nila cítila, jak se jí vnitřnosti nepříjemně přesouvají. Jak tohle může někdo vydržet delší dobu? Z pouhé představy se jí chtělo zvracet.

„Vzpomínáš si, jak moc jsi nenáviděla lorda Vetase?“

Nila málem propustila jino. Nevěřila si natolik, aby odpověděla.

„Vzpomínáš si, jak ses kvůli němu cítila bezmocná?“ zašeptal Bo. „Vezmi všechn ten vztek a nenávist, zabal to a odlož. Nepřemýšlej o tom – jenom bys zahořkla. Odlož to a využij jako připomínku, proč už nikdy nechceš být bezmocná. Vezmi svou slabost a udělej z ní sílu. Budeš mocná privilegovaná, Nilo. Silnější než všichni, co jsem kdy poznal. Silnější než já. Ale musíš na tom pracovat.“

Nila málem opět ztratila soustředění, jak potlačovala smích. Mocná? Silnější než Bo? To bylo opravdu k smíchu. „Jak jsi silný?“

„Celkem dost. Mám svoje slabiny, ale vyrovnávám je lstivostí.“

„To je dost nečestné.“

„Lhaní a podvádění patří do hry, když je v sázce tvůj život. A to je v královské kabale pořád. Jednou jsem se mohl stát i hlavou kabaly. Zvlášť potý, co jsem odhalil pár... tajemství.“

„Jakých tajemství?“

„Prastarý kouzla. Jako složit jino do sebe, aby mě jiný privilegovaný nebo obdařený neviděl.“

„Kdo tě to naučil?“

„Jedna hodně stará paní.“ Mluvil pobaveně. „Naučila mě spoustu věcí, který mě nejspíš učit neměla. Nakonec se jí to vymstilo.“ Odmlčel se. „O privilegovaných bys měla vědět ještě jednu věc.“

„Jenom jednu?“

„Tohle je spíš... osobní.“

Nile se zastavilo srdce. Říkala si, kdy na to dojde. „Ano?“ Dál upírala třetí oko do tmy severně od adranského tábora a hledala cokoliv, co by mohl být pohyb. Taky odříkala modlitbičku za to, že Bo nevidí, jak jí zahořely tváře.

„Máš svoje potřeby.“

„Jaké potřeby?“ To byla pěkně pitomá otázka. Věděla přesně, co má na mysli.

Bo pokračoval věčným tónem. „Budeš se chtít s každým vyspat. Neustálý styk s jinem promění privilegovaného v jele na v říji. Působí to na muže i ženy, i když ženy se obvykle dokážou líp ovládat.“

„A co když ne?“

„Ale ano.“

„Nemáš vodu?“

„Na.“ Bo jí strčil do ruky čutoru. „Zavři třetí oko. Nechceš omdlít.“

Nila si uvědomila, že se celá třese námahou z dívání do jina. Zavřela třetí oko a vděčně si vzala čutoru. Když dopila, obrátila se k Boovi. „Měl jsi hodně žen?“

„Pár.“

„Slyšela jsem, co se o privilegovaných vykládá...“

„Většina toho byla nejspíš pravda.“ Odmlka. Cítila, jak ji pozoruje. „Nilo, jestli toho špeha dneska nebo zítra v noci chytíme, budu ho muset mučit.“

Ulevilo se jí, že změnil téma, ale jen na chvíli. „Opravdu musíš?“

„Potřebuju informace.“

„Nemůžeš z něj tu pravdu dostat prostě kouzlem?“

„Kéž by to šlo.“

„Nedá se dělat nic jiného?“

„Nejsem dobrej člověk. To není žádněj privilegovanéj.“

Nelíbilo se jí, co to naznačuje. „Mám se stát privilegovanou.“

„Ty *jsi* privilegovaná. Přestože ses začala učit až teprve teď.“

„A musím dělat hrozný věci, abych přežila?“

„Už *jsi* to udělala. A ještě uděláš.“

Vzpomněla si na lepkavou krev mezi prsty a to, jak se asaninova lebka roztekla pod její rukou jako teplý vosk. „Tohle je podruhé ve dvou minutách, co mi říkáš, jak skončím. Znáš mě opravdu tak dobře, privilegovaný Borbadore?“

Ucítila na tváři lehounký dotek Boových prstů v rukavici, pak se odtáhl.

Nějakou dobu seděli mlčky a poslouchali vítr ženoucí se plání. Nedaleko zahoukala ve tmě sova. Bo náhle vstal, sundal si kabát a přehodil ho Nile kolem ramen.

„Je mi dobře,“ řekla.

„Slyším, jak ti cvakají zuby.“

Bílé privilegované rukavice viděla jasně proti tmavé noci, když vyrazil dolů z kopce. Bojujíc s nevolností, otevřela třetí oko. Dotýkal se jina?

Barva jeho těla v jinu ji zavalila svým jasem. Roztáhl paže, a ona čekala, že uvidí něco víc, ale on tam jenom stál s tváří proti větru.

„Bo!“ sykla.

Vrátil se nahoru k ní. „Hmm?“

„Viděla jsem to! Pohyb.“

„Kde?“

„Na jihovýchodě. Pohybovalo se to v té proláklíně mezi kopci. Aspoň jsem měla dojem, že jsem to viděla. Možná –“

„Ne.“ Bo mluvil ponuře a ona slyšela, jak si praská klouby na rukou. „Já to viděl taky. Zůstaň tady.“

Zamířil směrem, kde zahlédla slabounkou záři v jinu. Pohyboval se se sebejistotou člověka procházejícího se za bílého dne. Nila se několikrát nervózně nadechla. Cítila se ve větrné temnotě ještě osamělejší. Zadávala se na adranský tábor, pozorovala uhlíky vzdálených ohňů a opět si přála být v bezpečí a teple svých pokrývek.

Bo by řekl, že pro privilegovaného žádné bezpečné místo neexistuje.

Řekl jí, ať zůstane tady, aby ji ušetřil hrůzy, kdy by se musela dívat, jak mučí nějakou nebohou duši? Nebo proto, že ji považoval za slabou?

Možná obojí.

Nakonec *byla* privilegovaná, řekl jí to. Nesměla si dovolit slabost, pokud chtěla v tomto světě přežít. S mocí kouzel přicházela očekávání ostatních. Lidé budou čekat, že bude svou moc používat – pro krále nebo vlast nebo majetek. Lidé se ji budou snažit využít. Říkala si, jestli jí její moc přinese choutky. Nejen sexuální touhy, o nichž mluvil Bo, ale touhu po bohatství, služebnictvu a nadvládě.

Hlodal v ní strach. Co mohla dělat? Utéct do nějaké vzdálené země a doufat, že si jí nikdo nevšimne? Nebo se naučit svá kouzla ovládat, přijmout moc, již přinášela? Nechtěla se stát zloduchem, a přece Bo o privilegovaných mluvil, jako by neměli na vybranou. Měla pocit, že už teď v nitru vede válku, která určí, jakým člověkem se nakonec stane.

UVědomila si, že Bo bojuje ve stejné válce.

Vyškrábala se na nohy. Bo byl na vrcholku protějščího kopce a stále se vzdaloval. Nila otevřela třetí oko, ale už to nepatrné světélko pohybuující se v jinu neviděla. Bo byl také schovaný, zahalený tím trikem, o němž prve mluvil.

Zavřela třetí oko a vydala se za ním. Potmě klopýtala a opatrně hledala cestu.

Dohonila ho o čtvrt míle a podvrtnutý kotník později. Dokulhala k místu, kde dřepěl ve vysoké trávě. Cítila jeho upřený pohled, jak zíral do tmy jako jeskynní lev plížící se za kořistí. Aniž by otočil hlavu, zeptal se šeptem, co se děje.

„Měla bych zůstat s tebou,“ odpověděla mu taky šeptem.

Zaváhal. „Myslíš?“

„Ano.“

„Dobře. Ať je to kdokoliv, míří přímo proti nám. Nedotýkej se jina – podrazím mu nohy zemí a spoutám ho vzduchem, ale moje kouzla neuvidí žádný obdařený, který by se mohl dívat. Ty to neumíš, tak tu zůstaň, dokud ho nechytím.“

Nila si dřepěla vedle něj. Kolena měla zvlhlá od trávy. Podle směru, kterým Bo hleděl, hádala, že špeh postupuje žlebem mezi dvěma kopci. Ona sama nic neviděla, a tak čekala, až Bo vyrazí.

Nemusela čekat dlouho. Najednou zvedl ruce, dva stíny uprostřed noci, a Nila měla dojem, že zahlédla jiskru, když mu prsty zatancovaly. V rokli pod nimi se ozval výkřik, který rychle utichl, a Bo vyskočil. „Jdeme!“ Klopýtali dolů a Bo se vrhl dopředu. „Stůj, zatraceně. Ty nikam nejdeš.“ Následovalo tlumené zavrčení, pak místo náhle ozářil paprsek matného světla, něco jako od zlodějské lucerny. Vycházel z Boova ramene a odhalil, že se Bo potýká s jakýmsi menším člověkem.

„Je to jenom kluk!“ křikla Nila, než se stihla ovládnout. Nemohli chytit nesprávnou osobu? Jen nějakého nevinného posla nebo možná bubeníka, který se rozhodl utéct z tábora?

Bo po ní vrhl ošklivý pohled a obrátil kluka na záda. Ten měl ruce a nohy spoutané neviditelným kouzlem a zmítal se jako ryba na suchu. Nemohlo mu být víc než dvanáct, měl úzký nos a dlouhé hnědé vlasy svázané na temeni. Na sobě měl

obyčejnou černou uniformu s punčochami, holínkami a kabátcem.

Bo se postavil a prstem ukazoval na chlapce, jako by připíchoval mouchu k zemi. Zjevně mu stačilo, když se kluk po pár minutách uklidnil.

Nilu se postavila vedle něj. „Je to ještě chlapec,“ zašeptala mu do ucha.

„Já vím.“

„A ty ho chceš mučít?“

„Jestli budu muset.“

„Taky jsi byl kdysi kluk.“

„A musel jsem se naučit, kdy dospět.“

Chlad jeho slov jí otrásl. „Pušť na něj nejdřív mě.“

Několikrát zamrkal, než velkoryse ukázal na zajatce. „Posluž si.“

„Dej mi náhradní rukavice.“

Natáhla si je, klekla si k chlapci a ukázala mu je v Boově světle. „Víš, co to je?“

Ustrašeně kývl.

„Měl jsi tu smůlu, že jsi padl do rukou dvěma privilegovaným. Odpověz pravdivě na otázky a necháme tě jít. Zalži, a my se budeme střídat v opalování tvého masa, až z tebe do rána zůstane jen ohořelá slupka. Dokážu zajistit, že tvůj křik nikdo neuslyší.“ Naklonila se k němu. „A nikdo ti nepomůže. Je to jasné?“

Pohyboval rty, ale nevyšel z nich žádný zvuk.

Nilu se přes rameno ohlédla na Boa. „Promiň,“ zamumlal. Cukal mu prst.

„Tak to zkusíme znovu,“ prohlásila Nilu. „Rozumíš?“

„Ano!“ zasupěl kluk. „Rozumím!“

„Výborně. Jak se jmenuješ?“

„Folkrot.“

„Nešťastný jméno,“ zamumlal Bo dost hlasitě, aby ho Nila slyšela.

Ta pevně stiskla, aby se nezačala smát. „Co tady děláš?“

„Utekl jsem od své jednotky.“ Ještě pomalu nedomluvil, když Bo kmitl prsty a Folkrot vyděšeně zapištěl. „Omlouvám se! Totiž, doručoval jsem zprávu.“

Nilu se snažila zachovat kamenný výraz. Opravdu dokázal Bo vycítit, když zalhal? Nebo ho zkoušel? „Čí?“ vyptávala se dál.

„Generála Hilansky.“

„A kam jsi ji nesl?“

„Ke kezký linii. Mám tam být ráno.“

„A jakou zprávu neseš?“

„Já nevím! Je to zapečetěnej dopis. Nesmím ho otevřít.“ Další zapištění a Folkrot se kroutil pod nějakým neviditelným kouzlem. „Je to pravda, opravdu!“

Nilu plácla Boa po noze a kluk se okamžitě přestal hýbat. „Kde je ten dopis?“

„Mám ho pod košilí.“

Nilu se předklonila, rozepnula chlapci kabátec a povytáhla košili. Na bílém břicho měl těsně pod žebry přivázaný kožený váček. Sundala mu ho a podala Boovi.

Bo poodešel stranou a dopis otevřel. Chvilí do něj zíral, než si přivolal Nilu.

„Je to šifrovaný,“ zavrčel. „Zatraceně. Nepomůže nám to.“ Chvilí chodil kolem dokola, než se zastavil. „Adomova křídla mají několik lamačů šifer. Bojovala snad v každé zemi na světě. Jejich tábor není daleko. Do rána tam můžeme být, pokud půjdeme celou noc.“

Nilu se ten nápad vůbec nelíbil. Už byla promočená, unavená, špinavá a podvrtla si kotník. Sedmimílová cesta nocí jí připadala hrozná. „A co on?“

„Musím ho zabít,“ řekl Bo.

„Ne!“

„Nemáme na vybranou. Nemůžu ho nechat jít. Poběží hned za Hilanskou a prozradí mu, že jsme ten dopis vzali. Bude to rychlý.“

„Jsi zvíře! Tohle ti nedovolím.“

„A jak mi v tom zabráníš?“ Znělo to vyzývavě.

Nila zařala pěsti a pomyslela na modrý plamen, který jí tančil na prstech. Co si to tu namlouvá? Nemohla by použít kouzlo proti Boovi. Odhodil by ji jako smetí. „Je nevinný. Donutím tě nejdřív zabít mě.“

Tváří se mu mihl kyselý výraz. Podíval se z ní na chlapce, jako by zvažoval, jak nejlépe ji odstranit z cesty.

„Můžeme ho vzít s sebou do tábora Křidel a předat jim ho,“ navrhl Nila. „Nebudeme ho muset zabít a on to nikomu nepoví.“

„Nechci sebou mít ocásek.“

„Dovolil jsi mi přivést Jakoba.“

„Ne sem, to jsem ti nedovolil. Nechali jsme ho u Adamata doma, aby pro nás nebyl přítěží.“

„A budeme ho mít na krku jenom do tábora Křidel. To chceš mít na rukou další krev?“

Chvilí zíral na svoje rukavice a nakonec kývl. „Přiveď ho. Ale necháme ho v tom táboře.“

KAPITOLA

8

Bylo asi sedm ráno a vysoká tráva byla stále zalitá rosou, když Adamat, Oldrich a jejich patnáct vojáků dorazili do žoldnéřského tábora Adomových křídel.

Žoldnéři tábořili kolem městečka Billishire asi třicet mil od okraje Smolného hvozdu. Jejich zástava se světcovou svatozáří a zlatými křídly na červeném pozadí se vlnila na žerdi na jediném kostele ve městě a celý tábor byl opevněný narychlo zbudovanou palisádou a šest stop hlubokým příkopem.

Adamat se přinutil klást jednu nohu před druhou, a s ústupem noci ho stále víc tížilo vyčerpání. Zamířil přímo k první hlídce, kterou uviděl, zastavil se a nechal se chvíli podezíravě prohlížet, než promluvil.

„Inspektor Adamat si přeje mluvit s brigadýrem Abrax,“ oznámil.

Strážný byl muž středního věku. Bodák měl nasazený, rubobílou uniformu čistou a vyžehlenou a zlaté prýmky se mu v časném světle jasně třpytily.

„Nemám ohledně vás žádné rozkazy,“ prohlásil. Nespouštěl oči z hloučku vojáků a jejich stopy, táhnoucí se trávou do dálky, jako by si nebyl jistý, co si s nimi počít.

„Jsem tady jménem polního maršála Tamáse.“

Strážný se zatvářil ještě nedůvěřivěji. „Polní maršál je mrtvý.“

„Opravdu?“ opáčil Adamat a předvedl strážnému svůj nejlepší podrážděný výraz. Předpokládal, že to vypadá jako unavené šilhání. „Šli jsme celou noc a máme pro brigadýra naléhavé zprávy. Mám doporučující dopis od plukovníka Etana od granátníků dvanácté brigády adranské armády.“

Strážný se na něj ještě chvíli díval a pak přenesl zrak na Oldricha a jeho muže. Vojáci sundali granátnický převlek, ale ručnice si nechali, a přestože nespali čtyřicet hodin, vypadali dost schopně.

„Radši vás doprovodím,“ podvolil se nakonec strážný.

Podruhé za dva dny vedli Adamata do středu vojenského tábora. Hlouček si převzala další hlídka a pak majorova pobočnice – mladá žena s plavými vlasy a příjemným úsměvem – která je zavedla do kostela, jehož si Adamat prve všiml.

Tábor se začínal probouzet. Rozhořely se ohně na vaření a pradleny končily s noční prací. Klid pomalu přecházel v ruch tábora, jak žoldnéři lezli z pokrývek.

Těsně před kostelem popadl Adamat pobočnici za rukáv. „S brigadýrem potřebuju mluvit jen já,“ vysvětlil. „Mohli byste se postarat o můj doprovod?“

Pobočnice rychle kývla a přivolala si Oldricha. „Odveďte své muže do hostince U Vrby támhle za tím domem. Večer slouží jako důstojnická jídelna, ale rádi vám dají snídani. Řekněte jim, že to platí brigadýr Abrax.“

Když vojáci odešli hledat hostinec, Adamat ženě poděkoval.

„Není zač,“ odušila. „Jsme stejně pohostinní jako naši bratři ve zbrani. A polní maršál Tamás se k nám choval dobře.“

Adamat uvažoval, jak přesně Tamás Adomova křídla platil. Noviny v hlavním městě šuškalý o bankrotu už celé měsíce.

V kostele posadila pobočnice Adamata do lavice a zmizela. Mlčky tam seděl s rukama v klíně a prohlížel si vitráže za kazatelnu. V největším okně byl vyobrazen Kresimír vznášející se vysoko nad Jižním štítem s rukama rozpřaženýma nad celým Devaterem. Jeho bratři a sestry se mu shromáždili u nohou a pomáhali mu tvořit Devatero států. Adamat uvažoval, jak válka s Kresimírem samotným změnil kresimské náboženství v Adru.

„Inspektore?“

Hlas Adamata probral z neklidného spánku. Uvědomil si, že má hlavu položenou na lavici před sebou. Zuřivě si třel čelo, aby rozmasíroval rudý otlak, který se mu tam jistě udělal, a vstal. „Ano?“

„Brigadýr právě snídá. Zve vás, abyste se k ní přidal.“

Z představy snídaně se Adamatovi zatočila hlava. Byl tak neuvěřitelně rozbolavělý a nevyspalý, že ho jídlo ani nenapadlo, ale při pouhé zmínce o něm mu zakručelo v žaludku, že to znělo jako řev jeskynního lva.

Odvedli ho přes ulici do domku, který zřejmě patřival knězi. Patrový dům byl cihlový, se zelenými okenicemi. Adamata uvedli do jídelny.

Adamata překvapilo, že v čele stolu vidí známou tvář: lady Wincslav, majitelku Adomových křídel. Měla na sobě bílou uniformu se zlatou šerpou křídelního brigadýra – což byla podle Adamatova odhadu formalita. S velením neměla zkušenosti.

Brigadýr Abrax seděla naproti ní, také v bílozlaté. Když Adamat vstoupil, vstala. „Inspektore.“ Bezvýrazně si ho měřila, přísnou tvář nečitelnou.

„Brigadýre.“ Adamat jí potřásl rukou. „A má paní. Nevěděl jsem, že jste tady.“ To by mohlo věci zkomplikovat. Abrax

měla pověst přísné ženy, ale Adamat stále doufal, že ji přemluví, aby mu pomohla. Lady Wincelav se ale k ničemu přemluvit nenechá.

„Inspektore. Prý máte zprávu od Tamáse.“ Lady Wincelav zvedla ke rtům šálek čaje.

Adamat polkl. Všiml si, že ho nevyzvala, ať se posadí. „Mrzí mě to, má paní, ale nemám.“

Lady Wincelav se zatvářila zklamaně. „Pobočnice říkala, že jste to tvrdil.“

„Nechtěl jsem nikoho uvést v omyl,“ ujišťoval ji Adamat. „Jenom jsem řekl, že tu jsem jménem polního maršála Tamáse.“

„Chápu.“ Znovu se napila čaje. A stále ho nepozvala, ať si sedne. „A jaké rozkazy zesnulý polní maršál vydal, že máte pocit, že je musíte splnit?“

Adamat se probíral pamětí a hledal rozkaz, který Tamás vyslovil či napsal, než zmizel v Kezu. „Inu, žádný, má paní.“

Lady Wincelav si lehce povzdechla. Abrax na něj upírala přimhouřené oči. Obě mlčely.

„Má paní, chci...“

„Když jsme se viděli naposledy,“ promluvila lady Wincelav, „vyšetřoval jste mě kvůli velezradě. Prý jste se řídil rozkazy, ale to neznamená, že máme právě dobré vztahy. Doufám, že mi můžete říct něco pěkného.“

Lady Wincelav by se nenechala obalamutit historkami, které by si Adamat mohl vymyslet, a nehodlal apelovat na její vlastenectví – už pro svou vlast udělala, co mohla. Co jiného by mohlo fungovat?

Adamat se rozhodl apelovat na její pragmatismus. „Včera ráno jsem přišel do adranského tábora s privilegovaným Borbadorem a oddílem Tamásových střelců se záměrem zatknout generála Ket na základě obvinění z nezákonného obohacování a nechat propustit Taniela Dvě kule z vězení.“

„Dvě kule zmizel už před několika týdny,“ podotkla Abrax. „To určitě víte.“ K obvinění Ket neřekla nic. Dokonce ani nezvedla obočí.

„Věděli jsme, že ho obvinili ze zabití několika Ketiných mužů v sebeobraně. Pak už nic. Tedy až do včera. Generál Hilanska nám vysvětlil, že v armádě došlo k rozkolu a Taniela zajali a zabili Kezové.“ Nikoliv poprvé měl nepříjemný pocit, že nedostatek zpráv v hlavním městě není náhodný. Bude to muset ještě důkladněji promyslet.

Šálek lady Winceslav cinkl o podšálek. „Říkal jste privilegovaný Borbador?“

„Ano, má paní.“

„Kde je teď?“

„Rozdělili jsme se těsně před opuštěním adranského vojska.“ Nebylo nutné zabíhat do podrobností o *tomhle*. Jenom by to věci zkomplikovalo.

„Dvě kule není mrtvý,“ řekla Abrax.

„Cože?“

„Přinejmenším,“ pokračovala Abrax, „nikdo neviděl jeho tělo. Před tou... událostí... mezi Kresimírem a Mihálym viděli Taniela, jak se s tou svou divoškou čarodějkou prosekává skrz kezké vojsko. Moji privilegovaní tvrdili, že tam probíhala docela zajímavá kouzla.“

Boa to určitě potěší. Jak mu to ale oznámit? Pokud Adamat věděl, byl privilegovaný v kezkém táboře – nebo ho Hilanska chytil a dal zabít. Adamat se přinutil soustředit na situaci před sebou. Tady už nešlo o Taniela.

„To všechno je velice zajímavé,“ ozvala se lady Winceslav. Ukousla si sušenku, sousto rozžvýkala a polkla, než pokračovala. „Ale neříká nám to, kvůli čemu jste přišel.“

Adamatovi vyrazily v ústech sliny. „Má paní, když jsem se setkal s Hilanskou, viděl jsem jeho bojové plány. Mám důvod

věřit, že během příštích několika dní hodlá napadnout Ket. A nemyslím, že hodlá ten konflikt vyřešit diplomatickou cestou. Pokud spolu budou ti dva bojovat, postačí Kezům jenom zůstat sedět a počkat, až se navzájem zničí, a celé tohle tažení skončí pohromou.“

„A vy máte řešení?“ zajímalo Abrax.

„Ano.“

„Prosím.“

„Chci, abyste přijali všechny tři Ketiny brigády do žoldněřské kumpanie Adomova křídla.“

Abrax vyštěkla smíchy. „To je nesmysl.“

Adamat položil ruce na stůl. „Ukončí to současný rozkol a zachrání život desítkám tisíc lidí.“

„To je směšné. Logistika by se nedala zvládnout,“ namítla Abrax.

„Není to nemožné. Jen nepohodlné.“

„A navíc by Ket musela souhlasit,“ podotkla Abrax.

„Bude. Vím přesně, o co jí jde.“

Abrax otevřela ústa, ale lady Wincelav zvedla ruku a umlčela ji.

„Inspektore,“ pokračovala lady Wincelav a v hlase jí zazníval zájem. „Prosím, posaďte se a posnídejte s námi. Ráda bych slyšela víc.“

KAPITOLA

9

Taniel se škrábal do svahu. Několik set stop nad táborem si našel vhodné místo a usadil se, aby mohl spící vojáky do rána pozorovat.

Ještě byla tma, nedlouho poté, co tábor opustil, když se jeden z vojáků vyškrábal z pokrývek a odklopýtal do křoví. V minutě se vrátil a jeho řev Tanielovi prozradil, že objevil umělecké dílo, jež jim tam Taniel vyrobil z větrovek. Zbytek pěšáků byl vzápětí na nohou.

Zavládla mezi nimi panika. Dokonce i na tuto vzdálenost Taniel slyšel drsné hádky, nadávky a rozčilený křik, když naši první bezvládnou hlídku.

Trvalo jim dalších patnáct minut, než se jeden z nich – nejspíš seržant – vyškrábal nad vodopád a uviděl druhou hlídku. Odnесли ženu dolů a slezli se k poradě, zády ke skále v obraněm perimetru i přes to, že prakticky neměli zbraně.

Obloha na východě začala světlat, když zrušili tábor. Unavení a vyžděšení, což bylo zřejmé z řeči jejich těl, se opatrně

vraceli údolím dolů. Taniel počkal, dokud nemohl vyrazit, aniž by riskoval, že ho spatří, a vydal se na dlouhou cestu zpátky za Ka-poel.

O dvě hodiny později vklouzl do jeskyně. Nohy ho bolely od šplhání a málem se hroutil únavou. Třikrát se mu podlomila noha a málem se skutálel z příkrého svahu do údolí. Prsty mu krvácely a jeho kalhoty a košile připomínaly špinavé žebřákové hadry.

Při pohledu na Ka-poel mu vyskočilo srdce až do krku. Ležela schoulená v koutě, jeho kabátec přehozený přes sebe, ruce podložené pod hlavou místo polštáře. Taniel obešel kopii Kresimíra a poklekl vedle ní.

„Poli.“ Zlehka jí položil ruku na rameno.

Něco se mu opřelo o hrdlo. Prudce se nadechl a podíval se na dlouhou jehlici, kterou Ka-poel držela v ruce.

„To jsem já, Poli.“

Chvilí na něj upírala zelené oko, než dala jehlici pryč. Posadila se a potřásla hlavou, aby si z ní vytřepala spánek.

„Kresimír,“ pronesl naléhavě. „Co se s ním stalo?“

Zvedla jedno obočí a chvíli si ho prohlížela, pak se rozzářila. Ukázala na Kresimírovu panenku, která byla přivázaná uprostřed jeskyně. Prsty prošla vzduchem a druhou rukou zuřivě sekla.

Taniel frkl. „Nikam nejde?“

Kývla s vítězoslavným úsměvem na rtech.

„Jak to?“

Poklepala si na hlavu a znovu ukázala na panenku.

Taniel si poprvé všiml značek v prachu kolem figurky: nejasné čáry ukazující pryč od Kresimíra. Jemu tedy nedávaly smysl. „Co to znamená?“

Zaťala ruku v pěst a ukázala.

„Nechápu –“ Zarazil se a zamračil. Konečně to uviděl. Ne-

byly to značky, ale prsty. Kresimír ležel v dlani – v její dlani, pokud se Taniel nemýlil. „Máš ho v dlani. Nemusíš být vzhůru, abys ho udržela pod kontrolou?“

Kývla.

„Jak jsi na to do jámy přišla?“

Vyvrátila oči, jako by se koukala do kouta jeskyně, a udělala nejasné gesto.

„Co to má jako znamenat?“

Zvedla obě obočí a vrhla na něj bezvýrazný pohled jako pokaždé, když předstírala, že mu nerozumí. Popadl ji za ruku. „Poli, co to má do jámy znamenat?“ Nedokázal ovládnout hlas, aby mu nezněl naléhavě. Jak může vědět, že je Kresimír stále ještě pod kontrolou? Jak může vědět, které symboly mají moc?

Pokrčila rameny, pak projela prstem v prachu a druhou ruku natáhla k figurce Kresimíra.

„Ty jsi dělala *pokusy*?“

Kývnutí.

„*S bohem?*“

Přihloupě se na něj usmála. Spánek, který se jí podařilo urvat, zatímco byl pryč, jí ohromně prospěl. Kruhy pod očima se vytrácely. Měla zřejmě lepší náladu. Už se týden neusmála.

Taniel ji pustil a prohrábl si zacuchané, špinavé vlasy. Uvolnila se z nich trocha jehličí a on ho hodil do kouta.

„Jak můžeš vůbec vědět, co by mohlo fungovat a co by fungovat nemuselo? Do jámy, rád bych rozuměl aspoň něčemu – čemukoliv – z těch tvech kouzel.“

Ukázala na sebe. *Já taky.*

„To jako že nevíš nic o své vlastní magii?“

Zlehka pokrčila rameny a pak ukázala pět prstů. Chvilku čtala v prachu, pak si přejela prstem přes hrdlo.

„Z toho jsem nerozuměl *ničemu*, Poli.“

Rozzlobeně frkla.

„Bud' při těch pokusech opatrná,“ pokračoval Taniel. „Slyšel jsem o pár privilegovanějších a prachmistrech, co se sami naučili základy. Ale necvičený lidi, co se pokoušeli jít dál, se akorát nechali zabít. Spálili se jinem na škvarek nebo se vyhodili do vzduchu nebo je postihla prachová slepota nebo... do jámy, nevím, jak by tě tvoje kouzla mohly kousnout, ale dojde na to.“ Protřel si oči. „Ty tady zatraceně ovládáš boha. Vůbec nechápu, že tě ještě neuškrtil tvou vlastní mocí.“

Mávla rukou a na uklidněnou se usmála. *Ani já ne.*

Paráda.

Taniel přinesl zásoby, co ukradl adranským vojákům, a společně se do toho pustili. Suchary byly tvrdé a přesolené, sušené hovězí tuhé jako houžev, ale on ještě nikdy nejedl něco tak dobrého. Nacpal se za dva, než se přinutil přestat jíst, jinak by dostal křeče a...

Chuť tvrdého sýra vyvolala vzpomínku, kterou by rád zapomněl: Kresimír stojící vítězně na místě, kde předtím stál Adom – Mihály. Tito vojáci jedli cestovní přídělky jen proto, že Mihály byl mrtvý. Taniel odkopl vak s jídlem. Najednou se mu udělalo nevolno. Ke svému značnému překvapení cítil, jak se mu po tváři koulí slza.

Rychle ji utřel.

Ka-poel ho vzala za ruku a přinutila ho lehnout si na studenou podlahu jeskyně. Jeho hlavu si položila do klína a začala mu jemně masírovat spánky. Natáhl se, jen dal pozor, aby se nedotkl Kresimírovy figurky, a vnímal, jak se mu z nohou a rukou vytrácí bolest a myšlenky.

S trhnutím se probudil, otevřel oči a zjistil, že má hlavu stále v Ka-poelině klíně, její měkkou ručku přitisknutou na tvář. Jeskyně byla prozářena sluncem, což mu prozradilo, že už je odpoledne.

Potlačil zívnutí a řekl si, že musí vstát. Potřeboval být venku, dávat pozor na další adranské oddíly, ale Ka-poel hrála, a i přes studenou podlahu jeskyně měl pocit, jako by strávil několik hodin v horké lázni.

„Musím... Polí, na tom prstu máš krev?“

Ka-poel měla na špičce prstu karmínovou šmouhu. Přitiskla si prst na rty a zadívala se na něj, očividně myšlenkami někde jinde. Pak mu položila prst na pravou tvář. Natáhl se, aby ji zarazil, ale ona ho chytila druhou rukou s překvapivou silou a první mu přejela po jedné a pak po druhé líci. Cítil, jak mu na obličej zasychá krev.

Ka-poel si olízla krev z prstu a hned se jí na něm zaperlila další. Takže to opravdu byla krev. Co to vyvádí? Je to nějaké kouzlo? Nějaký divošský obřad?

Odstrčil ji a vyškrábal se na nohy. Cítil se divně. „Polí, co to děláš?“ Přejel si rukávem přes obličej a podíval se na něj. Nic. Zvláštní.

Další otázky se setkaly se zíváním.

Taniel nechal Ka-poel hledět na Kresimírovu panenku a vyšel z jeskyně. Vyškrábal se na vrchol hory a odtud sledoval hřeb.

Napravo měl soutěsku, kde přepadl oddíl adranské pěchoty. Půl dne jim potrvá, než se vrátí k místu, kde tábořila jejich kumpanie. Pokud šli rychle, tak dorazili právě touhle dobou.

Taniel nepotřeboval být tak blízko.

Pokračoval podél hřebene po jeho východní straně, kde ho případní bystroocí zvědové hůř zahlédnou. Hřeben se nebezpečně zužoval, takže měl stále méně míst, kde se mohl schovat. Přesto pokračoval dál až k nakloněné kamenné tabuli, za níž se obloha táhla jako klidná hladina horského plesa. Po čtyřech přešel na okraj a nahlédl dolů.

Údolí Veridi byla klikatá trhlina mezi dvěma vysokými hora-